

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІСТОРИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА ВСЕСВІТНЬОЇ ІСТОРІЇ ТА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН**

Кваліфікаційна робота

освітнього рівня магістр

на тему: «Механізми формування сучасної політичної еліти Канади»

Виконала: студентка II курсу, групи 2.8919

спеціальності 6.030205, країнознавство

Белік К.І.

Керівник к.і.н., доцент Маклюк О. М.

Рецензент: к.і.н., доцент, професор

Давлетов О.Р.

Запоріжжя, 2020

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

Факультет _____ історичний _____
 Кафедра _____ кафедра всесвітньої історії та міжнародних відносин _____
 Освітній рівень _____ магістратура _____
 Спеціальність _____ 6.030205, країнознавство _____
 (шифр і назва)

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри _____

« _____ » _____ 2020 року

**З А В Д А Н Н Я
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ СТУДЕНТЦІ**

Белік Катерині Ігорівні

(прізвище, ім'я, по батькові)

1. Тема роботи (проекту) : Механізми формування сучасної політичної еліти Канади

керівник роботи _____ Маклюк Ольга Миколаївна, к.і.н., доцент

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

затверджені наказом ЗНУ від «__» __ 2020 року № _____

2. Строк подання студентом роботи _____ 4 грудня 2020 року

3. Вихідні дані до роботи: _____ Nimijejan, R. A portrait of Justin Trudeau.

_____ Canadian Centre for Policy Alternatives. 24 August. 2017. URL: [https://www.](https://www.policyalternatives.ca/publications/monitor/portrait-justin-trudeau)

_____ [policyalternatives.ca/publications/monitor/portrait-justin-trudeau](https://www.policyalternatives.ca/publications/monitor/portrait-justin-trudeau) (дата звернення: 11.09.2020); Policy on Learning, Training and Development. Canada URL:

_____ <http://www.tbs-sct.gc.ca/pol/doceng.aspx?id=12405>(дата звернення:

_____ 12.10.2020); Trudeau J. Prime minister of Canada. URL: [https://pm.gc.ca/eng/news](https://pm.gc.ca/eng/news/2017/07/01/statement-primeminister-canada-day)

_____ /2017/07/01/statement-primeminister-canada-day (дата звернення 10.08.2020);

_____ Захарова, Т. М. Формування політичного класу в процесі партійного

_____ будівництва. Політологічні записки. 2011. 4. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Polzap_2011_4_47)

_____ Polzap_2011_4_47(дата звернення 20.08.2020)

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки (перелік питань, які потрібно розробити): проаналізувати концепції та підходи до вивчення політичних еліт; визначити особливості формування еліт в сучасному політичному просторі;

розглянути передумови формування політичних еліт Канади; виявити місце і роль політичних еліт у контексті формування державного управління;
визначити особливості рекрутувати політичних еліт Канади; сформулювати сутність елітогенезу політичних лідерів сучасної Канади; розкрити вектори позиціонування регіональних політичних еліт; розглянути політичні партії Канади у контексті формування політичних еліт.

5. Перелік графічного матеріалу (з точним зазначенням обов'язкових креслень)
Немає

6. Консультанти розділів роботи

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		завдання видав	завдання прийняв
I	Маклюк О.М., к.і.н.	1 травня 2020	1 травня 2020
II	Маклюк О.М., к.і.н.	1 червня 2020	1 червня 2020
III	Маклюк О.М., к.і.н.	1 липня 2020	1 липня 2020
IV	Маклюк О.М., к.і.н.	1 вересень 2020	1 вересень 2020

7. Дата видачі завдання _____

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів роботи	Примітка
1	Визначення явища, що буде аналізуватися, сутності і напрямку аналізу.	Лютий 2020 р.	
2	Складання попереднього плану роботи і формулювання робочої концепції.	Березень 2020 р.	
3	Накопичення наукової інформації. Складання списку джерел дослідження. Вибір методів і прийомів для власного дослідження.	Перша половина квітня 2020 р.	
4	Обробка джерел дослідження. Пошук наукових фактів у наукових текстах, джерельному матеріалі.	Друга половина квітня 2020 р.	
5	Відбір концептуально значущих фактів і оброблених фрагментів, додаючи до них судження особистісного значення.	Перша половина травня 2020 р.	
6	Уточнення плану і концепції дослідження. Визначення обсягу і побудови роботи, послідовність викладення матеріалу.	Друга половина травня 2020 р.	
7	Створення чернеткового рукописного варіанту наукового проекту. Написання тексту наукового дослідження.	Червень-серпень 2020 р.	
8	Попереднє рецензування роботи науковим керівником	Перша половина вересня 2020 р.	
9	Редагування рукопису. Уточнення цитат, посилань, смислових мотивацій, бібліографічних описів; перевірка стилю і грамотності.	Друга половина вересня 2020 р.	
10	Написання реферату наукової роботи.	Початок жовтня	

	Формулювання узгоджених цілей і завдань, методів, наукової новизни; зазначення ключових слів.	2020 р.	
11	Написання та редагування рефератів іноземними мовами (англійською та німецькою).	Кінець жовтня 2020 р.	
12	Створення чистого варіанту. Оформлення роботи за стандартом.	Перша половина і друга половина листопада 2020 р.	
13	Нормоконтроль. Експертиза наукового проекту на дотримання стандартів оформлення	Початок грудня 2020 р.	
14	Рецензування наукової роботи. Представлення чистого варіанту на рецензію спеціалісту кафедри.	Початок грудня 2020 р.	
15	Захист наукового проекту. Уточнення зауважень рецензента, підготовка до відповідей на зауваження, публічний захист.	Початок грудня 2020 р.	

Студент _____ **К. І. Белік** _____
 (підпис) (ініціали та прізвище)

Керівник роботи (проекту) _____ **О. М. Маклюк** _____
 (підпис) (ініціали та прізвище)

Нормоконтроль пройдено

Нормоконтролер _____ _____
 (підпис) (ініціали та прізвище)

РЕФЕРАТ

Кваліфікаційна робота складається зі вступу, 4 розділів, 8 підрозділів, висновків, списку використаних джерел та літератури (позиція). Обсяг основного тексту сторінок, всього сторінок.

Категорії та поняття, що найбільш часто зустрічаються у роботі: *Канада, політичні еліти, XXI ст., Джастін Трюдо, Ліберальна партія, державне управління, Консервативна партія, політичний портрет, уряд.*

Об'єктом дослідження є: сучасна політична еліта світу.

Предметом дослідження курсової роботи є механізми формування політичної еліти Канади друга половина XX ст.. – початок XXI ст.

Мета дослідження: на основі аналізу джерел та літератури провести аналіз процесу утворення, розвитку та позиціонування політичної еліти Канади.

Наукова новизна полягає у спробі систематизувати інформацію отриману з джерел стосовно теоретичних концепцій і підходів до вивчення політичних еліт сучасності, комплексного висвітлення елітогенезу політичних лідерів Канади, порівняти політичні портрети та головні політичні сили Канади, а також спираючись на комплекс наявних джерел та наукової літератури прослідкувати та визначити основні механізми формування політичної еліти Канади.

Висновки. В результаті нашого дослідження ми прийшли до висновку, що політична еліта – соціальна група, яка займає провідні позиції в органах державного управління та інститутах влади. Кожна країна, відрізняється як територіальними особливостями, так і історичною, культурно-традиційною спадщиною країни і відповідно має особливі умови для унікальних механізмів формування політичної країни. Також ми визначили, що процес утворення, розвитку та позиціонування політичної еліти Канади відбувається під впливом внутрішньополітичних факторів, які дуже тісно пов'язані із

процесами і функціями органів державного управління і інститутів влади в країні, на території якої ці еліти формуються.

З метою всебічного вивчення ключових аспектів предмету даного дослідження, нами було опрацьовано комплекс джерел та наукової літератури. В результаті ми мали змогу дослідити концепції та підходи до вивчення політичних еліт в політичній думці сучасності. Та визначено наступні фактори, завдяки яким формуються еліти:

1. Серед людей в спільноті завжди буде працювати принцип нерівності, у їх якостях, інтелектуальних здібностях та бажанні відстоювати громадянську позицію і брати участь у політичному житті країни;
2. Закон поділу праці. Ефективна управлінська діяльність може бути гарантована компетентним підходом до професійної діяльності.
3. Ступінь високої відповідальності управлінської діяльності та її стимулювання наданням високого значення в суспільстві.
4. Управлінська діяльність формує політичну еліту надаючи особливих привілеїв в соціум, владою розподілу і диктування цінностей, набуття авторитетності в очах суспільства та доступ до обмеженої інформації.
5. Вихід управлінських діячів від певного контролю, яких здійснюється над іншими.
6. Тенденція конформізму серед населення, які мало цікавляться політичними процесами та маленький відсоток пасіонаріїв.

Саме тому, відштовхуючись від вже існуючих опублікованих наукових праць, ми спробували систематизувати інформацію та дати визначення щодо політичних партій у контексті формування політичної еліти Канади.

Використаний нами масив наукових робіт, а також самостійний аналіз джерел, на нашу думку, дав змогу максимально об'єктивно розглянути поставлену проблему, вивчивши її соціальний і політичний аспекти.

Під час нашого дослідження, спираючись на роботи зарубіжних науковців, зокрема канадських вчених ми спробували розглянути передумови формування політичних еліт Канади. Це дало нам можливість зрозуміти, що

основним каналом формування політичної еліти Канади є політичні партії як канал наповнення органів державної влади та політичних інститутів.

Окрім політичних партій слід виділити також державний апарат, місцеве самоврядування та систему освіти, які також сприяють компетентному та якісному формуванню еліт. Канадський досвід формування сучасної політичної еліти поєднує в собі 2 системи формування політичної еліти: Антрепренерську та систему гільдій. З одного боку, він визначається відкритістю, можливістю увійти в політичні еліти представнику будь-якого ступеня спільноти при цілеспрямованих діях, персональних якостях, міцній громадській позиції та вмінню знайти підтримку електорату, а з іншого боку канадський консерватизм і традиціоналізм, що відображається у закритості системи відбору політичної еліти., що генерує бюрократизм і є причиною падіння ефективності в управлінні, і надає особливі управлінські привілеї представникам елітарного слою.

Отже, підсумовуючи вище окреслене, механізми формування сучасної політичної еліти Канади, її роль та модель розвитку може бути запозичена іншими державами як досвід для формування стабільного і стійкого розвитку в державному управлінні.

ЗМІСТ

ВСТУП	0
РОЗДІЛ 1: АНАЛІЗ ДЖЕРЕЛ, СТАНУ НАУКОВОЇ РОЗРОБКИ ТА МЕТОДІВ ДОСЛІДЖЕННЯ	0
1.1. Джерела та наукова розробка проблеми.....	0
1.2. Методи дослідження.....	0
РОЗДІЛ 2: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ЕЛІТОЛОГІЇ	0
2.1. Політичні еліти у концепціях політичної думки	0
2.2. Особливості формування та позиціонування політичних еліт.....	0
РОЗДІЛ 3: ФОРМУВАННЯ Й РОЗВИТОК ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ КАНАДИ	0
3.1. Основні механізми державотворення Канади та формування національної політичної еліти.....	0
3.2. Політичні еліти Канади крізь призму головних політичних сил.....	0
РОЗДІЛ 4: ОСОБЛИВОСТІ ДОСВІДУ КАНАДИ ФОРМУВАННІ ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ	0
4.1. Політичні портрети представників партійного лідерства Канади ХХІ ст. (на прикладі Джастіна Трюдо, Ендрю Шир, Джагмет Сингх. Ів-Франсуа Бланшет, Елізабет Мей.....	0
4.1.1. Джастін Трюдо (Ліберальна партія).....	0
4.1.2. Ендрю Шир (Консервативна партія).....	0
4.1.3. Джагмет Сингх (НДП).....	0
4.1.4. Ів-Франсуа Бланшет (Квебецький блок).....	0
4.1.5. Елізабет Мей (Партія Зелених).....	0
4.2. Образ Джастіна Трюдо як бренд на політичній арені в міжнародному контексті.....	0
ВИСНОВКИ	0
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ	0

ДОДАТКИ.....	0
ПРАКТИЧНА ЧАСТИНА.....	0
Реферати іноземною мовою.....	0

ВСТУП

Актуальність теми дослідження: Політичні еліти - високо інтегровані групи, хоча серед їх суб'єктів завжди є достатньо жорстка внутрішня конкуренція; це соціальні групи, які контролюють основну частину політичних, економічних, символічних ресурсів суспільства, групи, які визначають державну політику, впливають на управління всіма сферами суспільного життя, які беруть найважливіші стратегічні рішення. Це згуртовані групи, пов'язані взаємними інтересами щодо збереження суспільно-політичної системи, яка забезпечує їй привілейоване становище в суспільстві.

За останні роки теорія еліт, зокрема дослідження відносин між структурою еліт і особливостями режиму, знову стала вельми актуальною в світі політичної науки. Безсумнівно, роботи Джона Хіглі, що демонструють, що тип режиму і його стабільність можуть бути пов'язані з єдністю і роз'єднаністю еліт, а єдність еліт може ґрунтуватися на договорі або ідеологічній спільності, що внесла значний вклад в пробудження інтересу до цієї теорії.[...] Питання еліт також вже формулювалися такими класиками теорії еліт, як Г. Моска і В. Парето.

Багато досліджень розглядають існування еліт (особливо політичних), їх здатність до функціонування і впливу на ситуацію на рівні існуючого державного утворення національної держави.

У більшості випадків еліти сприймаються як ті, що володіють значними ресурсами і контролюють ситуацію. Історія знає безліч прикладів слабких еліт, які не здатні контролювати ситуацію: такі еліти тільки після значних потрясінь змінюються сильними і ефективними.

Тут виникають два питання: чому і за яких умов політичні еліти втрачають контроль над ситуацією і стають уразливими? Як формуються нові еліти і яким чином вони набувають вплив? Необхідно розглянути залежність між елітами і державним утворенням.

Життєдіяльність політичної еліти тісно пов'язана з інститутами державного утворення, і ці інститути відіграють значну роль в процесах рекрутування, поновлення та придбання законного статусу самими елітами. Цей зв'язок особливо сильний в ліберально демократичних державних утвореннях, таких як Канада, де всі ключові моменти життєдіяльності еліт у високому ступені інституціоналізовані і знаходяться під строгим контролем. Соціальний контекст, в якому функціонують еліти, істотно змінюється в останні десятиліття, а разом з ним змінюється і соціальний склад еліт, ціннісні орієнтації і теоретичні уявлення. Філософське обґрунтування цих уявлень виявилось застарілим і неефективним. Соціальна реальність вимагає теоретичного осмислення змін, які відбуваються в правлячих елітах Канади в умовах трансформації суспільства.

Хронологічні межі роботи: Хронологічні рамки включають період від отримання незалежності Канади від Об'єднаного Королівства Великобританії, що визначено консолідованими конституційними актами 1967 та 1987 рр. до теперішнього часу (2015-2020 рр.). Нижня межа обумовлюється звернення до історичних передумов формування Канади як незалежної країни, а також її політичної еліти. Верхня межа хронологічних рамок пояснюється тим, що сучасні політичні еліти Канади під впливом нових чинників, що потребує нового осмислення.

Метою дослідження є на основі аналізу джерел та літератури провести аналіз процесу утворення, розвитку та позиціонування політичної еліти Канади.

Досягнення мети передбачає вирішення наступних **завдань**:

- проаналізувати концепції та підходи до вивчення політичних еліт;
- визначити особливості формування еліт в сучасному політичному просторі;
- розглянути передумови формування політичних еліт Канади;
- виявити місце і роль політичних еліт у контексті формування державного управління;

- визначити особливості рекрутувати політичних еліт Канади;
- сформулювати сутність елітогенезу політичних лідерів сучасної Канади;
- розкрити вектори позиціонування регіональних політичних еліт;
- розглянути політичні партії Канади у контексті формування політичних еліт

Об'єктом дослідження є: сучасна політична еліта світу.

Предметом дослідження курсової роботи є механізми формування політичної еліти Канади друга половина ХХ ст.. – початок ХХІ ст.

Наукова новизна полягає у спробі систематизувати інформацію отриману з джерел стосовно теоретичних концепцій і підходів до вивчення політичних еліт сучасності, комплексного висвітлення елітогенезу політичних лідерів Канади, порівняти політичні портрети та головні політичні сили Канади, а також спираючись на комплекс наявних джерел та наукової літератури прослідкувати та визначити основні механізми формування політичної еліти Канади.

Практична цінність роботи полягає в тому, що вони можуть бути використані для подальшого вивчення політичних еліт Канади, для створення спеціальних курсів, використані у навчальному процесі як інформаційна база, а також наявні матеріали магістерської роботи можуть бути використані для подальшої дослідницької роботи.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, 4 розділів, 8 підрозділів, висновків, списку використаних джерел та літератури (_позиція). Обсяг основного тексту сторінок, всього сторінок.

РОЗДІЛ 1

АНАЛІЗ ДЖЕРЕЛ, СТАНУ НАУКОВОЇ РОЗРОБКИ ТА МЕТОДІВ ДОСЛІДЖЕННЯ

1.1. Джерела та наукова розробка проблеми дослідження

Стан наукової розробки проблеми є значною мірою різноманітний та багаточисельний. З метою аналізу стану наукової розробки теми нашого дослідження, нами було опрацьовано широке коло **науково-історичної літератури**, присвяченій вивченню ключових аспектів предмету дослідження. Переважно до проблематики дослідження механізмів формування політичної еліти Канади починаючи із формування її повної незалежності 1967 р. до 2020 р.

У написанні роботи фігурують поняття «національної» та «політичної» еліти. В ході наукової розробки проблеми було визначена різниця цих понять, що необхідно було визначити для більш точного формулювання проблеми дослідження.

Слід зазначити, що поняття «національної» еліти є більш розширеним ніж поняття «політичної еліти», і навіть в деяких випадках «політична еліта» є складовою «національної». В більшості пошукових систем фігурує значення «національної» еліти, що передбачає зацікавленість суспільства у виділенні найбільш підготовлених і гідних її представників для керування суспільними процесами, розвитку економіки, політичного життя, науки, культури.

Питанням механізмів формування політичних еліт присвячено в роботах українських, російських канадських, американських та західноєвропейських науковців. Але тема сучасних політичних еліт Канади отримала певне висвітлення, однак її комплексному аналізу приділялася недостатня увага, тому для розкриття і висвітлення теми повною мірою був проведений аналіз джерел та наукової публіцистики. Саме тому ми умовно поділили наукову літературу на декілька груп за проблемним принципом та поділом літератури на вітчизняну та зарубіжну.

До першої групи ми віднесли роботи українських та російських науковців, важливо відзначити публікації І. Сурай, що спеціалізується на вивченні еліти в державному управлінні, лідерстві, управління персоналом і кадровому менеджменті в публічній службі, державній службі, механізмах державного управління Канади. Для аналізу сучасного досвіду Канади щодо формування й розвитку еліти в державному управлінні особливе значення мають праці О.Максимової, І.Ібрагімової, С.Калашнікової, О.Кікоть та інших дослідників.

Важливо також відмітити праці Н. Кочегарової у яких розглянута тема формування політичного устрою Канади. у контексті Конституцій 1967 та 1987 рр.

С. Данилов та В. Шило у своєму дослідженні формують ключові принципи формування державного управління сучасної Канади, що посприяло визначенню основних інститутів влади та їх взаємодії для формування розуміння ролі політичної еліти в цьому процесі.[67;80]

Слід також приділити увагу праці Мішина А. «Парламент Канады», що є вагомим у розумінні функцій політичних еліт, їх ієрархії та ролі як суб'єктів внутрішньої політики.[77]

До другої групи віднесено праці американських, канадських та західноєвропейських науковців. Починаючи з 60-х рр. ХХ ст., в Канаді з'являються фундаментальні роботи, присвячені цій політичній ідеології, її відмінних властивостей. У зв'язку з цим необхідно згадати праці Дж.Хогана, Х.Маккаррі, Г.Горовітца, Б. Купера та ін., В яких робляться спроби охарактеризувати сутність канадського консерватизму, виявити найбільш типові його риси. Слід зазначити, що автори цих робіт задавали тон широкому науковому обговоренню проблем консерватизму в цілому.[54;33]

Досвід еліт у державному управлінні висвітлено у працях М.Баррадос, Д.Боссарт, К.Деммке. А. Марланд, Т. Гіассон.[23;35;66]

до третьої групи ми віднесли роботи, які в цілому допомагають з'ясувати теоретичні засади процесу формування політичних еліт, їх

особливості та вплив на державну політику. Висвітлення суспільно-політичних систем крізь призму класичних теорій елітизму було здійснено в дослідженнях зарубіжних науковців. Зокрема це праці М. Вебера[65], що формулює у своїх роботах «концепцію бюрократії», та роздивляється політичні еліти як управління, що будується впершу чергу на компетентності та раціоналізмі. Х. Ортегі і Гассета у своїй філософії пропонує теорію «еліт і масс в політиці» - висококваліфіковану аристократію, яка поступово занепадає, щоб звільнити місце новим обличчям (циклічна теорія).[64]

Р. Міллс у своїй «теорії правлячої еліти» аналізує еліти США ХХ ст. та використовує описання правлячих еліт як осіб, що володіють владою, до якої немає доступу іншим.

Неохідно звернути також на увагу на Д.Істон[62], Ч.Черріам[11], Т. Парсон[-], що зробили внесок в розробці теорії та методології політичного процесу – системний аналіз, біхевіоралізм, структурно-функціональний підхід. Важливими також є дослідження моделі політичної модернізації і трансформаційних процесів Д. Ростоу та С. Хатінгтона.[12]

Серед відомих сучасних зарубіжних елітологів можна назвати Дж. Хігл, М. Догана і ін. [5] Дослідники, кажучи про еліту, мають на увазі відносно невелику групу найбільш активних, компетентних, впливових людей, що визначають, в кінцевому рахунку, поведінку багатьох соціальних структур, суспільства в цілому.

Було також розглянуто праці російських науковців, які досліджували теорії політичної елітології, зокрема праці Г.К. Ашина, В.Г. Пономарьова, А.М. Старостін, М.Х. Фарукшин та ін.[66]

Роль і значення політичних партій у державних інститутах влади, представницька діяльність були теоретично осмислені та викладені у класичних роботах Н.Макіавеллі, Ф. Бекон, Т.Гоббс, Дж. Локк, Н. Макіавеллі, Ф. Бекон, Т. Гоббс, Дж. Локк, Ж.-Ж. Руссо, Ш. Монтеск'є, Дж.Ст. Мілль, М. Острогорський, Р. Міхельс, Б. Мартос, М. Драгоманов, В. Винниченко, М. Грушевські.[12;44;53;112;44;55;78;34;67;77;98;34;32]

Вагомими дослідженнями для написання теоретичної частини роботи стали розробки теорії партій і їх функціонування в демократичних країнах:

М. Дюверже, К. фон Байме, С. Ліпсет, С. Нойманн, Р. Макрідіс, С. Ельдерсвельд, Дж. ЛаПаломбара, Л. Епштейн. [25;26;28;29;30;58]

Сучасні тенденції розвитку політичних партій роздивлялись Г. Еллінек, С. Бах, Ж. Бюрдо, Ч. Вайз, К. Лоусон, П. Меркл, У. Кротті, Е. Даунс, Ф. Гогель, У. Кенделл, А. Розенбаум, О. Ренней, Б. Хеннесі, Ж. Шарло, О. Барабаш, Ф. [24;66;89;12;45;66;78]

Підводячи підсумки стану вивчення наукової проблеми й аналізу сучасних наукових досліджень, варто зазначити, що теми політичних еліт, їх особливостей, формування та взаємодії всебічно були розглянуті багаточисельними західноєвропейськими мислителями, філософами, а також аналізи теорії еліт російських та українських науковців сприяли всебічному розгляду концепцій і підходів до вивчення політичних еліт. У дослідженні не обговорюються еліти, які представляють Канаду за кордоном, а саме послів та членів іноземних місій. Крім того, в канадському суспільстві існують різноманітні структури влади в рамках управління корінними народами та корінних народів, які тут не розглядаються. Ілюструється використання їхньої влади, стосунки між цими елітами та те, як ці відносини змінюються в епоху цифрових технологій, що характеризується посиленнями комунікативними можливостями та моніторингом поведінки еліти.

Останні роки також з'являється все більше досліджень, які розкривають питання функціонування органів канадського державоутворення та ролі і функції політичних партій у демократичних державах.

Однак, питання комплексного системного дослідження механізмів формування політичної еліти Канади залишається відкритим і актуальним з точки зору сучасності дослідження.

Джерельна база. З метою вивчення механізмів формування політичної еліти Канади, нами було проаналізовано вагому кількість джерел, що

торкаються зазначеної теми. Всі джерела, якими ми користувалися під час написання нашої наукової роботи знаходиться у вільному доступі в мережі Інтернет, що значно полегшело нашу роботу. Українські, російські, американські, канадські та інші іноземні веб-сайти надають безкоштовний доступ для дослідників, які займаються вивченням політичних процесів Канади, її статистичних та графічних даних, звітів та законодавчої бази, що у значній мірі сприяє дослідженню в рамках цієї тематики.

Усі джерела були класифіковані нами за походженням та видовою ознакою. Саме тому джерельну базу дослідження можна умовно поділити на *умовні групи*.

До першої групи ми віднесли джерела особового походження (біографічні дані, інтерв'ю, тексти публічних виступів політичних діячів Канади, фото матеріали (містяться в додатках до нашої роботи)). Аналітичний огляд найбільш актуальних політичних висловлювань, біографічних даних, інтерв'ю політичних лідерів, публікацій у соц. мережах та ін. посприяв формуванню політичних портретів лідерів головних політичних сил Канади.

До другої групи джерел були віднесені урядові документи та законодавчі акти. Аналіз цих джерел допоміг у формуванні ролі політичної еліти в державному управлінні. Визначені межі відповідальності, юридичні обов'язки та державні інструменти регулювання взаємозв'язків.

До третьої групи статистичні дані та фактологічні матеріали, рейтинги та опитування, на основі яких був проведений, наприклад, порівняльний аналіз позиціонування політичних еліт Канади, як в межах держави так і поза нею.

До четвертої групи ми віднесли публіцистичні матеріали

Отже, аналіз і використання перерахованих джерел дає можливість на основі оригінальних матеріалів розкрити всю складність і багатогранність етапів формування та механізмів формування політичних еліт Канади.

Джерела містять чимало відомостей з питань елітогенезу регіональних політичних лідерів сучасної Канади, особливостей формування еліт в сучасному політичному просторі, ролі політичних еліт у контексті формування державного управління.

Підсумовуючи можемо сказати що, джерельна база є репрезентативною і дає можливість об'єктивно та глибоко дослідити проблеми становлення і розвитку і ролі політичних еліт і механізму їх формування в Канаді.

1.2. Методи дослідження

Для виконання поставлених завдань магістерської роботи були використані наступні методи дослідження, що допомогли у повноті розкрити визначену проблематику:

По-перше був використаний хронологічний метод, який полягає у висвітленні та розташуванні подій у хронологічній послідовності, що допомагає логічно роздивитись формування сучасної канадської політичної еліти.

Принцип історизму розглядає ідеологію і політику канадських політичних еліт в її генезі й історичному становленні. Виходячи з цього, ми послідовно проаналізували, наприклад, суспільно-політичну ситуацію в Канаді звернувшись до часів утвердження конституції 1967 та 1987 рр., а також до процесу утворення основних політичних партій Канади: Ліберальної партії, Консервативної партії, Нової Демократичної партії, Квебекського блоку та Партії Зелених, а також виділили ті чинники і обставини, які сприяли їх приходу до влади.

Варто згадати **евристичний метод**, який був використаний під час пошуку та відбору необхідного науково-спеціалізованого комплексу джерел та наукових праць з зазначеної теми.

Системний метод використаний нами, виходячи з двох підходів. З одного боку, був проведений комплексний аналіз максимально можливої кількості джерел, що містять достовірну інформацію з теми дослідження. З іншого боку, ідеології і позиціонування канадських політичних еліт.,

Порівняльний метод, застосований в роботі, дозволяє виділити загальне і особливе серед основних політичних лідерів (представників політичної еліти) крізь призму їх політичних векторів діяльності, цінностей та біографічних даних.

У свою чергу, **проблемно-хронологічний** принцип, використаний в магістерській роботі, простежує всі найважливіші тенденції елітогенезу у процесах канадського державного управління. Багато в чому пов'язані з іменами таких видатних політичних діячів сучасної Канади, як Д.Трюдо , А.Шир, Д.Сингх, И-Ф. Бланше, Е. Мей. Зазначимо також, що **біографічний метод**, був використаний з метою вивчення окремих етапів політичної кар'єри постатей, які безпосередньо впливають на політичні і державні рішення, що допомагає прослідкувати й виділити основні моменти у формуванні окремих представників політичної еліти Канади.

Також ми використали **узагальнюючий метод** з метою підведення підсумків на основі опрацьованих джерел і літератури зазначених у кінці роботи.

Комплексне та ефективне застосування вищевказаних наукових принципів та методів дало нам змогу розкрити питання механізмів формування і розвитку сучасних канадських політичних еліт та вирішити поставлені завдання дослідження.

РОЗДІЛ 2

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ЕЛІТОЛОГІЇ

2.1. Політичні еліти у концепціях політичної думки

Термін “еліта” з різних боків роздивляються і використовують багато вчених, оскільки цей термін походить від латинського *eligere*, яке згодом почало використовуватись як французьке поняття "elite" - "краще, добірне, обране". «політичний» елітизм» сформувався в кінці XIX - початку XX ст як окрема наука, [162,56] хоча ідеї елітизму були започатковані ще раніше. Думки про бажаність управління товариства особливим соціальним прошарком сходять до витоків політичних вчень - про правління «гідних», «знаючих осіб», «аристократії духу», «меритократії» («влади кращих») і т.д. Певний внесок в розвиток передумов елітизму заклав Н. Макіавеллі, [79,44] який поставив питання про те, що політика має власні закони і особливості розвитку, вимагає наявності шару управлінців, що володіють відповідним статусом і знаннями. [66,86]

Елітістській (макіавеллістській) підхід, доповнений теорією соціальної стратифікації, що є важливим напрямком політичної науки, управлінських дисциплін. Серед його основоположників Г. Моска, Р. Міхельс, М. Острогорського, В. Парето та ін.[87,2]

В роботі Г. Моска "Теорія правління і парламентське правління" 1884 р. були обґрунтовані провідні положення класичного елітизму. Він писав, що в організованому організованому суспільстві політичне керівництво здійснюється меншістю".[45,66] Це організована, владно керівна меншість Г. Моска назвав "політичним" або "правлячим класом". Правити політичний клас може як демократичними, так і авторитарними методами. Формування керуючих верств відбувається за сукупністю якостей - доблесті, багатства, священства, породжують військову, фінансову і церковну аристократії. Головним критерієм відбору виступає те, що Г. Моска називав "здатністю управляти". Це не тільки психологічна схильність людини до панування і

особистих якостей, що забезпечують високий професіоналізм в управлінській діяльності, але і наявність характеристик, найбільш придатних в певний історичний період.

Термін «еліта» ввів у науковий обіг в 1897 р. італійський соціолог В. Парето. Під елітою він розумів осіб, які є найкращими у своїй області діяльності, що є найбільш кваліфікованими і компетентними і мають сильний, політичний і соціальний вплив. Він звертав увагу на те, що суспільство ділиться на дві верстви: нижчу - маси і вищу - еліту, що ділиться на правлячу і некерованих еліту, обґрунтував ідею «кругообігу еліт», їх особливостей («лисиць» і «левів») та ін. [79,55]

Р. Міхельс і М. Острогорский доповнили теорію політичного класу концепціями партійної еліти. Р. Міхельс - "залізним законом олігархії" як наслідку революцій; Острогорский - теорією "кокуса" - внутріпартійної керуючої структури.[33,45]

Виділяється так званий демократичний елітизм М. Вебера, який не вважав за представницьку демократію здатної протистояти владі меншості.[32,66]

Перша частина (партійні лідери) надає владі легітимність, а друга (чиновники) забезпечує її ефективність. Лідери контролюють функціонування чиновників, а самі підзвітні виборцям.

Серед найбільш затребуваних у політологів теоретичних підходів до критеріїв виділення політичних еліт можна назвати наступні: ціннісний (або мерітократичний) підхід акцентує увагу на особливі якості еліти (інтелектуальних, моральних і т.д.); структурно-функціональний обґрунтовує елітизм значимістю групи людей (меншини), що реалізують управлінські функції; та статусно-позиційний (або інституціональний) підхід.

У відкритій політичній боротьбі формуються лідери, здатні підпорядкувати собі бюрократію на основі мобілізації громадян. Однак в цьому випадку Виникає небезпека виникнення системи олігархічного панування самих партійних лідерів.

Особливу роль в запобіганні цієї небезпеки М. Вебер відводив інституту президентства. Але і в цьому випадку демократія виглядає не як правління народу, а як правління політиків (еліти), хоча і «наділених народною довірою». Ліволіберальну концепцію еліт створив американський учений Ч. Р. Міллс. В праці «Пануюча еліта» він показав, що правляча еліта США складається з керівників корпорацій (особливо політичних угруповань навколо президента, державних і військових службовців (елітного тріумвірату) і до нього примикають інтелектуали. Зазначене коло осіб пов'язане із загальними інтересами, цінностями, способом життя, спілкуванням, престижною освітою. Все населення США, згідно з Ч. Міллсу, розподілено за трьома рівнями залежно від ступеня доступу до влади: на нижньому рівні знаходиться основна маса пасивного населення, що практично не впливає на політику держави; на середнім діють зацікавлені групи, які намагаються чинити тиск на структури влади; на верхньому рівні зосереджений привілейований шар, який бере загальнообов'язкові державні рішення. Особи, що належать до цієї верстви, «займають соціально-системні стратегічні командні пункти, в яких зосереджені дієві засоби, що забезпечують владу, багатство і популярність».[-]

Політолог М. Юсим для опису правлячої еліти США і Великобританії увів термін «внутрішнє коло» влади, в який він включив лідерів бізнесу, що підтримують систематичні контакти один з одним і політичними лідерами (конгресменами, вищими адміністраторами, керівниками партій т.д.). Найважливіші державні рішення приймаються межах в цього кола, головним чином в рамках таких неофіційних форм спілкування, як громадські клуби, світські прийоми, зустрічі і т.д., а потім проводяться через офіційні структури влади. Відповідно, бізнесмени отримують доступ до влади, а політики до джерел фінансування своєї діяльності. Виходячи з професійного підходу, політична еліта традиційно диференціюється на кілька основних складових груп, що представляють відповідні сфери суспільства.

На відміну від М. Юсіма, французький соціолог політики Р. Арон підрозділяють еліту на політичних лідерів, адміністративних чиновників, економічних керівників, лідерів мас, вищих військових чинів.[22,34]

Лассуел А. Г. виділив вісім основних благ, до досягнення яких і контролю над якими людина завжди прагне: влада, знання, багатство, здоров'я, професійне вміння, прихильність, повагу і моральність.[76,33] Дані блага розподіляються через відповідні інститути. Серед держава, бізнес, охорону здоров'я, освіту, інститути культури, релігії і т. д. Відповідно, еліту можна розбити на вісім груп по числу благ і владному відношенню до них. Причому, кожна з елітних груп, володіючи у високому ступені відповідним благом, може перетинатися, а конкретний індивід - входити в кілька елітних груп. Згідно технократичним концепціям (Д. Белл, Дж. Гелбрейт, Г. Канн, О. Тоффлер) в постіндустріальному суспільстві провідну роль покликана грати "корпорація технократів", що включає еліту вчених, інженерів і адміністраторів вищого рівня.[21,9] В сучасних умовах постіндустріальних країн поширена теорія демократичного (конкурентного) елітизму Лассуел, Й. Шумпетер, Р. Даль, Дж. Хігл).

В її основі - ідея про те, що різноманіття еліт призводить до формування правлячого політичного класу переважно за функціональним критерієм, а не тільки за ознаками заслуг, положення, знатності або влади. Використання вільних і конкурентних виборів як механізму взаємної відповідальності елітарних груп один перед одним, кожної з них перед виборцями, так само як і відповідальності громадян за свій вибір, дозволяє, в значній мірі, подолати "залізний закон олігархізації". У порівняльних дослідженнях звертається увага на те, що якість еліт залежить не тільки від характеру режиму, але і від їх базових характеристик: рівня підготовки культури, професіоналізму, згуртованості, вміння адекватно відповідати на виклики суспільства і часу, служитимуть національним інтересам, проводити інноваційну, конкурентоспроможну політику, відповідати вимогам моралі-етики і т.ін.

Еліта за визначенням повинна складатися з найбільш авторитетного, високопрофесійного, шановного зазвичай впізнаваного кола осіб, які займають провідні позиції у виробленні норм і цінностей, прийнятті стратегічних рішень, що визначають функціонування і розвиток соціальної системи; є тією референтною групою, на цінності якої, вважаються зразковими, орієнтується суспільство. Це або носії традицій, зміцнюючих, стабілізуючих суспільство, або, в соціальних ситуаціях (зазвичай кризових) найбільш активні, пасіонарні елементи населення, що є інноваційними групами. Дані особи переважно "виробляють" ідеї, змінюють характер суспільних відносин, створюють нові можливості. В цілому, для визначення суспільних верств і груп як елітарних істотні такі ознаки, як особливий характер діяльності, статус і функції (прийняття рішень, підтримання порядку, адаптація; соціально-владні інші ресурси (володіння спеціальними знаннями, благами, можливостями впливу, доступом до влади), позначена відособленість від інших груп (престиж, "обраність"); В гуманітарні якості (освіта, відповідальність за долі соціуму і т.д.).

У сучасних умовах до складу політичної еліти включаються: професійні політики високого рангу, наділені владними функціями і повноваженнями; партійне керівництво; вищі державні (цивільні та військові); службовці (політична бюрократія); керівні представники громадських організацій, бізнес-структур, релігійних конфесій, ЗМІ, піар-структур, політичних консультативних центрів, політологічних асоціацій; відомі політичні оглядачі та громадські діячі.

Образне, узагальнене розуміння еліти запропонував академік М. Горшков, який розглянув її ідеальну форму. «По-перше, це краще в управлінні, що служить вищим інтересам суспільства, без знижок, без застережень, без сумнівів. По-друге, еліта демонструє віддане, справді патріотичне служіння суспільству у всьому великому і малому, помітному і ні.[11,25] Інакше кажучи, це постійний прояв громадянськості. По-третє, еліта - це дотримання вимог моралі, постійний прояв відповідальності,

володіння «етикою переконання», «етикою громадськості», наявність якостей «політика за покликанням». І, нарешті, треба мати на увазі спадкоємність поколінь у формуванні еліт, бо багато якостей відшліфовуються протягом низки поколінь, будь то англійська аристократія або російське дворянство. Стає зрозуміло, що еліта це ідеал держави, то до чого необхідно прагнути. Як не сумно, але поки цей ідеал далекий від нас».

В аналізі політичної еліти найбільш плідний комплексний підхід, який передбачає розгляд всіх її взаємопов'язаних базових характеристик: позиційний статус відповідних владних структурах; репутаційні позиції особистих якостей; ступінь характер впливу на прийняття стратегічних або важливих політичних рішень; освіту, професіоналізм. Позиційний аналіз заснований на припущенні, що формальні політичні інститути надають цілком адекватно карту відносин в ієрархії влади. В його основі лежить картографія службовців всіх інститутів влади і виявлення еліти за ступенем впливу.

Ф. Хантер, дослідив відносини влади, зосереджені на групі невеликих громад у США (на мікрорівні). Він вивчав структурне та функціональне використання влади, а також визначення ієрархій у соціальних мережах. Його соціально-політичний аналіз влади, заснований на "картографуванні" соціальних відносин, що стало важливим ресурсом для вивчення корпоративних еліт у наступні роки Ш. Шварцом.[88,32] На думку Домгоффа, це було відправною точкою для систематичного вивчення влади в рамках соціології.[69,44]

Соціологічна теорія П. Бурдьє мала важливий вплив на емпіричні дослідження урядових еліт.[4,44] Його концепція "соціального капіталу", безсумнівно, дала емпіричну стратегію вимірювання як соціальних відносин, так і рівнів впливу. Дотримуючись цієї точки зору, декілька вчених вивчали широкий спектр посилянь, щоб визначити, описати та пояснити ефективність «енергетичних мереж» у суспільстві. Д. Гаксі [6,77] вивчав соціальні фактори, що визначають урядову кар'єру під час п'ятої республіки у Франції з

1959 по 1981 р. Він дійшов висновку, що деякі політичні мережі створювались за соціальними детермінантами як сімейний, соціальний клас та / або соціальний статус. Подібний висновок зробив Д. Х'юз [26,66], який проаналізував конформацію енергетичних мереж у західних суспільствах протягом 1880-1930 рр. Через розвиток електроенергії. Еліти та соціальні групи визначалися новою координацією між технологіями та політикою, яка стала важливим ресурсом в сучасних суспільствах. Д. Х'юз порівняв це із впливом маноріалізму на середньовічне суспільство.[26,44]

Щодо відносин між елітами, політикою та економічною владою, Ч. Кадушін досліджував французьку фінансову еліту. Одним з його відповідних висновків було те, що більшість фінансових еліт були пов'язані значними дружніми зв'язками, що, безумовно, дозволяє їм побудувати та підтримувати певний рівень подібності. П. Матіот і Ф. Савіцкіаналізуючи результати діяльності членів соціалістичних кабінетів у Франції, дійшов висновку, що цей принцип однорідності траєкторій руху членів еліти може призвести до однорідної поведінки в публічних діях та інших соціальних сферах, враховуючи, що еліти є пов'язані з широким їх числом [39,23] Однак, еліти можуть зіткнутися з ними, коли їхні інтереси вступають у конфлікт, особливо коли політичні та економічні еліти стикаються, як це зробив А. Гаррігу щодо французької справи.[10,9]

Нарешті, В. Генейз спробував пояснити вплив результатів діяльності еліти на розвиток у Франції.[13,34] Розрізняючи професіоналів та політиків "за інстинктом", він проаналізував французьку елітарність за трьома перспективами: порівняльною, історичною та політичною. Генейз дійшов висновку, що для поліпшення емпіричного спостереження при вивченні дії еліти необхідно вивчити процес прийняття рішень. Він стверджував, що під час цієї фази процесу державної політики можуть бути визначені "обрані групи", які діють. В. Генейз стверджував, що за допомогою цього методу можна пояснити, як формуються нові владні еліти.

З початку 1990-х років кілька вчених вивчали зв'язки між елітами щодо політичних режимів та політичної стабільності. Ця перспектива була корисною для вивчення політичних перетворень, перш за все, стосовно випадків країн Східної Європи та Латинської Америки. Згідно з цією теоретичною точкою зору, основною умовою існування міцного та стабільного режиму є "єдність" різних еліт, яка повинна бути висловлена обов'язково на інституційному рівні. Іншими словами, демократична консолідація вимагає досягнення елітою «консенсусної єдності», яка є домовленістю між усіма політично важливими елітами щодо значення існуючих демократичних інститутів, а також поваги до демократичних «правил гри» разом із посиленням „Структурна інтеграція” серед цих еліт .[45,66]

Таким чином, ми розглянули наукові дослідження політичних еліт, які зосереджують увагу на важливості теорії соціального розрізнення, а також теорії класового панування як теоретичного підґрунтя для розуміння еліт, політичних еліт та соціальних змін.

Елітарні теоретики не лише запровадили в обіг поняття «еліти», а й сприяли кращому розумінню соціального та політичного життя суспільств. Ключовим поняттям є "влада", і хто має владу, тот і є лідером суспільства. Спадковість, багатство, інтелект, організації є засобами отримання влади.

В. Парето, Г. Моска та Р. Міхельс сходяться на думці, що еліти, аристократи приходять до влади, і використовуються всі необхідні засоби політики, щоб продовжувати бути правителем і захищати свої привілеї. На відміну від В. Парето та Г. Моски, у Р. Міхельса відбувається злиття серед еліт, що піднімаються, та старих, а не заміщення старих еліт новими.

В. Парето і Г. Моска використовували історичний метод у своїх дослідженнях, але вони сприймали історію як справжнє знання. Це була одна з їх слабких сторін.

З іншого боку, аналіз Р. Міхельса базувався на більш конкретних даних.

Теорія класового домінування є важливою віхою в політичній соціології. Беручи до уваги труднощі розуміння людських дій у соціальних науках, дослідження Г. Домгофа надає теоретичну основу та метод, заснований на ідеї, що домінування з боку небагатьох не означає повного контролю, а скоріше здатність встановлювати умови, за яких інші групи та класи повинні функціонувати. Цей принцип дозволив аналізувати результати діяльності еліти через політичну мережу, що, безумовно, сприяє розумінню впливу політичної динаміки на соціальні зміни.

2.2. Особливості формування та позиціонування політичних еліт.

Політичні еліти та представництво часто пов'язані з тим, що ці групи постійно намагаються контролювати уряд.

У сучасних демократіях політична влада повинна представляти інтереси громадян. Для перемоги на виборах політикам необхідно домогтися переконання виборців: «політичне життя - це не просто довільний вибір, і не просто результат торгу між окремими приватними бажаннями. Це завжди поєднання переговорів та компромісів там, де є невирішені та суперечливі зобов'язання та спільне обговорення державної політики, до яких мають значення факти та раціональні аргументи» [33,45-46] Політики часто мають справу між «мандатом» посади та інтересами людей, яких представляють. В даний час ці інтереси виражаються опитуваннями громадської думки.

Політичне представництво в більшості західних демократій залежить від політичних партій. Функціонування демократичних систем визначається не лише діями громадян або діяльністю політичної системи, але й поведінкою політичних суб'єктів. Органи, що приймають рішення в державних установах, є політичною елітою, і вони діють через політичні партії. Що постійно напружується в сучасних суспільствах, так це відносини між владою, конфліктом та владою [54,66-67]. Політичні еліти повинні мати справу з владними інститутами та «формувати» політичну систему. У деяких випадках еліти розробляють жорсткі правила, щоб зберегти свою владу, уникаючи політичної конкуренції. В інших випадках еліта повинна

конкурувати між собою та / або з іншими громадянами. Отже, чи контролюється суспільство невеликою групою інсайдерів? Це парадокс політичних еліт: між політичним представництвом та максимізацією власних інтересів.

З другої половини ХХ ст. широкого розповсюдження набувала наукова методологія політичного моделювання та класифікації політичних систем Р. Алмонда й С. Верби. Переймаючись проблемами відповідності політичних ідеалів тим державним формам, в яких вони втілені, Алмонд і Верба визначають основою політичної організації суспільства тип політичної культури та відповідне їй розділення політичних ролей. За класичною типологією Р. Алмонда, можна говорити про чотири типи політичних систем:

- Англо-американська політична система характеризується високим ступенем розділення політичних ролей між учасниками політичної діяльності і однорідною політичною культурою. Це обумовлює існування кадрових політичних партій та яскраво вираженої двопартійної партійної системи, відсутність гострих партійноідеологічних протистоянь та стійку політичну стабільність.
- Континентально-європейська політична система значною мірою відрізняється неоднорідною політичною культурою, що обумовлює розподіл політичних ролей не в масштабах усього суспільства, а всередині груп, партій, класів. Це призводить до інституювання масових політичних партій, багатопартійних і коаліційних або союзних систем.[162,79-90]

Що має сказати соціальна наука про соціальні зміни? Суспільні науки розробили широкий спектр теоретичних рамок, а також емпіричних методів вивчення еволюції сучасного суспільства. Серед них політичні науки та соціологія зробили важливий внесок у аналіз влади, конфліктів та влади. На емпіричному рівні великий обсяг цього напряму досліджень зосереджений на "соціальній основі" демократії та консенсусу. За допомогою категорій

соціального розшарування багато вчених вивчали динаміку виборчих та масових виборців, а також результати діяльності політичних партій.

Щодо взаємозв'язку між демократичною консолідацією та соціальними змінами, П. Морліно стверджував, що стабільність у демократичних країнах визначається поведінкою політичних еліт та неполітичних еліт, тобто ступенем прихильності еліт до підтримання політичного режиму демократія. Вирішальний теоретичний внесок у концепцію "консолідації демократії" внесли Д. Лінц та Г. Степан, які стверджували, що сучасні консолідовані демократії обов'язково вимагають прийняття низки норм, інститутів та положень, соціально та політично побудованих та прийнятих, що спричинило напруженість між політичною економією та демократичною теорією, оскільки не завжди політичні та економічні стимули є соціально визнаними.

Найбільш розповсюдженою класифікацією еліт є поділ на типи за механізмами їх формування: відкритий і закритий.

До першого типу слід відносити еліт, до групи яких відносяться представники різних класів або верств населення, але вони наділені персональними і професійними якостями, що відповідають поняттю «еліта».

До другого типу характерним є формування еліти за принципом суб'єктивних критеріїв.

Розглядаючи теорії представників політичної думки ХХ ст., вдалося виділити основні якості, якими повинна бути наділена політична еліта та що її відрізняє від інших соціальних груп. В. Парето виділяє перевагу у рівні компетентності і професійності. [85,98]. М. Вебер підкреслює харизму та рівень освіченості.[37,13]. Г. Моска наголошує на «пасіонарність» політичних еліт, тобто мають активну соціальну позицію та жагу змінювати середовище, в якому вони існують. Також він визначав, що еліт виділяє статус, який у більшості випадків вони мають спадково. Г. Дюпре і Г. Лассуел мали схожі точки зору із Г.Моском щодо «статусності» певної

соціальної групи, яка є визначним фактором у ідентифікуванні цієї групи як еліти в суспільстві. [80,32]

У ХХ ст., зазначені вище якості були індикаторами «елітарності», що сприяло кращому розумінню населення критеріїв відбору еліт.

Критерії елітарності змінюються в сприйнятті населення, на що впливали історичні, культурні й політичні фактори. .

Формування і відтворення політичних еліт відносять до основних складових теорії політичних еліт.[23,11] Тому, визначаючи основні механізми, важливо роздивитися системи і канали їх формування

Системи формування складаються із персональних якісних критеріїв, тобто визначають статус, особистість та мотиви. Це впливає на формування репрезентативної соціальної групи. Каналами відбору еліт вертикальний розвиток в політичній ієрархії.

Виділяють систему гільдій та антрепренерську систему відбору еліт. На практиці, кожній країні притаманні обидві системи, із різним ступенем домінації.

Характерними ознаками антрепренерської системи є демократичність та можливість претендувати на місце у групі політичних еліт; розумілі й чіткі вимоги для обіймання посади; кожен громадянин має право бути рекрутованим; велика кількість учасників відбору; високе значення індивідуальних якостей та харизми.

Характерними ознаками системи гільдій є певне обмеження і недоступність до високих посад; велика кількість вимог, що включають багато обмежень: освіченість, вік, досвід, національність, належність до партії, соціальний статус;

Кожна із систем має свої плюси та мінуси і часто доповнюють одна одну.

1. Антрепренерська система: до плюсів слід віднести доступність рекрутування для амбіціозних і цілеспрямованих людей, які спроможні реалізувати інноваційні ідеї; недоліками є нестабільність

курсу, через постійну плинність кадрів політичної еліти, схильність до популізму та сутички усередині групи. [-] Ця система, практично, є найбільш популярною у сучасному світі. Найчастіше вона спостерігається в несформованих, постіндустріальних суспільствах.

2. Система гільдій: плюсами є стабільність та передбачуваність, культ політичної еліти, відсутність суперечок всередині соціальної групи; до недоліків слід віднести підвищення відсотку конформізму в суспільстві, розвиток бюрократії, збільшення розриву між політичними елітами та рештою суспільства. Ця система домінує у країнах тоталітарного та авторитарного режимів, користується популярністю в країнах соціалістичного типу, як приклад, Радянський Союз, де канали рекрутування були досить закритими від більшої частини населення.[164,77]

У розвитку та формуванні політичних еліт вагомими є канали рекрутування. Основними каналами є: органи місцевого самоврядування; державні установи; церковні установи; політичні партії; армія; органи вищої освіти.

В деяких країнах, зокрема розвинених або тих, що розвиваються каналом рекрутування політичних еліт є бюрократичний апарат, наприклад в Німеччині, Швеції та Японії. Армія є каналом відбору в таких країнах як Бразилія, Аргентина, Перу.[164,79]

Теоретична відправна точка для досліджень еліт та структури влади полягає в тому, що в сучасному суспільстві основа влади, влади та конфлікту лежить в людських організаціях.[115,4] Оскільки вони відповідають певним цілям, вони часто розробляють правила, конкретні ролі та процедури. Вони часто мусять конкурувати між собою.

У політичній соціології п'ять теорій намагалися - з різних точок зору та моделей - пояснити та проаналізувати структуру влади.[116,7]

Таблиця 1. «Теорії владних структур.» [152]

Теорія	Основа теорії	Позиція	Прибічники
Теорія Плюралізму	Загальна теорія суспільства	Багато центрів сили	Р. Дахл, С. М. Ліпсет
Теорія партисипаторної демократії	Теорія уряду як незалежної сили	Держава як центр сили	Т. Скоцпол
Теорія Еліт	Теорія організацій	Керівники великих організацій неминуче домінують у всіх великих спільнотах	Т. Дий
Марксистська	Марксистська теорія історичного матеріалізму	Класове панування	А. Грамсі, Г. Кохен, Дж. Роемер, Дж. Ельстер, Е. О. Врайт
Теорія сили та класового домінування	Теорія панування та влади	Домінування небагатіох не означає повного контролю, а швидше можливість встановлювати умови, за яких інші повинні діяти групи та класи.	Г.В. Домгоф

Як зазначено на таблиці 1, п'ять теорій намагалися пояснити та проаналізувати структуру влади в політичній соціології: плюралізм, теорія автономії держави, елітна теорія, марксизм та теорія класового домінування.

Плюралізм вважає, що в сучасних суспільствах існує широкий спектр груп та людей, які концентрують владу. І навпаки, Теорія державної автономії стверджує, що держава є головною організацією, що володіє політичною владою. Подібно до плюралізму, елітна теорія стверджує, що глобальні та місцеві суспільства перебувають під контролем великих організацій, таких як держава та / або великі підприємства, і, отже, їх керівники постійно приймають рішення про своє майбутнє. Дотримуючись Теорії історичного матеріалізму, марксизм класифікує суспільства щодо концепції соціального класу: кожна людина має "позицію" у засобах виробництва. Нарешті, Теорія класового домінування аналізує структуру влади щодо різних позицій домінування кожної з них групи в соціальному

порядку. Він аналізує соціальні мережі щодо того, як здійснюється влада (хто виграє?, Хто керує?, А хто перемагає?). Більше ніж домінуючі класи, ця перспектива пояснює, як різні групи змагаються за контроль над суспільством і як це впливає на соціальну еволюцію.

На відміну від державної автономії та марксистських теорій, теорія класового домінування зосереджена не лише на одній організаційній основі влади (політичній мережі для теоретиків Державної автономії та економіці для марксистів). Крім того, на відміну від елітної теорії, теорія класового домінування не вважає, що домінування кількох лідерів означає повний контроль над суспільством, а скоріше здатність встановлювати умови, за яких повинні діяти інші групи та класи.

Плюралізм можна вважати подібним до теорії класового домінування. Однак між ними є важлива різниця щодо визначення структури влади. Тоді як плюралізм схильний до релятивізму, стверджуючи, що замість ієрархій існують численні центри влади, Теорія класового домінування стверджує, що контроль та неминучість влади провокують структуру влади, засновану на домінуванні.

Слідуючи такому підходу, багато вчених вивчали політичні еліти як на теоретичному, так і на емпіричному рівнях. Кілька авторів також досліджували соціальні структури, щоб порівняти вплив еліт у політичній системі та решті суспільства.

У своїй суперечливій роботі «Хто править Америкою?» Г. В. Домгофф проаналізував структуру влади в США щодо місцевих та національних мереж, що приймають рішення. Наслідуючи ідеї Ф. Хантера, Г. В. Домгофф зазначив, що більше, ніж «групова боротьба», [78] існувала економічна верхня еліта, яка концентрувала політичну владу в США [115,5]. У подальших дослідженнях він пояснив дві основні концепції серед верхньої частини еліти. З одного боку була владна або правляча еліта, яка була складена для керівників організацій високого рівня, а з іншого боку, решта членів, які не виконують владу [115,89] Це стало вагомим внеском у

вивчення політичних еліт з точки зору розуміння їх складу, способів дії та сфер впливу на суспільство.

Дослідження Г. В. Домгофа показало, що теорія класового домінування має ряд переваг для пояснення політичних еліт щодо їх соціальної взаємодії та ефективності. Оскільки політичні еліти часто поєднуються з декількома мережами, ця теоретична перспектива є ефективною при аналізі їх діяльності та, отже, мережі планування політики.

Дослідження «еліт» не настільки розвинені, як інші галузі політичної соціології. Л. Г. Вергара – американський соціолог представив пропозицію дослідницької стратегії елітарних досліджень. Вона враховує як бурдейські точки зору щодо соціальної відмінності, засноване на теорії класового панування.

В його стратегії визначено три фази: виявлення, аналіз і, нарешті, визначення. Існує чотири виміри аналізу:[44]

Еволюція суспільства: В основному визначається місцевою історією, в якій розташовані еліти. Цей вимір дозволяє описати та визначити обставини та детермінанти у створенні еліти.

Інститути, соціальна структура та соціальний капітал: Цей вимір також передбачає історичну перспективу. У соціологічному плані мета головним чином визначається розумінням соціально-структурного контексту, який впливає на елітні вистави. Інституції, що розуміються як офіційні та неформальні правила та соціальний капітал, який є очікуваними економічними, політичними, культурними чи будь-якими іншими соціальними благами, що випливають із пільгового режиму та співпраці між людьми та групами, мають важливе значення для заохочення створення цих груп.

Соціальний, політичний та економічний порядок: З соціально-історичної точки зору це аналіз способу розподілу різних типів влади в суспільстві. Це має важливе значення у визначенні відносин між елітами та

масою, а також у взаємозв'язку між конфліктом, владою та законністю в соціальному порядку.

Культурна гегемонія: цей вимір визначається головним чином системою соціальних відносин та вираженням місцевих цінностей, які об'єктивувались протягом історії. Іншими словами, це локальна побудова реальності, яка визначає і визначає соціальну взаємодію.

Таким чином, можна підсумувати, що механізмами формування політичних еліт є канали і системи їх рекрутування, в політичній науці виділяють дві системи – антверпенська система і система гільдій, які в тій чи іншій мірі проявляються в кожній країні оповнюючи одна одну.

Чотири виміри Л.Г. Вергара є важливими для проведення як мережевого, так і аналізу вмісту, оскільки вони дозволяють дослідникові виявити механізми соціальної диференціації та «специфіку». Ця модель не претендує на універсальність. Мета полягає в тому, щоб надати стратегію використання теорій еліти в кожному суспільстві.

Елітні дослідження не настільки розвинені, як інші галузі політичної соціології. Теорії соціальної відмінності та структури влади є важливими для визначення того, які групи є елітами, а які ні. Коли чітко сформульовано склад владної еліти, можна показати, як визначаються соціальні відносини з урахуванням інтересів вищого класу та корпоративної спільноти. Нарешті, як впливає із самої фрази „владна структура”, змінити владні механізми надзвичайно важко навіть у тих країнах, де громадяни здобули право голосу та досягли високого рівня громадської свободи слова.

РОЗДІЛ 3

ФОРМУВАННЯ Й РОЗВИТОК ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ КАНАДИ.

3.1. Основні механізми державотворення Канади та формування національної політичної еліти.

Формування еліти в державному управлінні країни є процесом, що потребує складних і тривалих перетворень.

Канада вважається « м'якою силою» на геополітичній арені і є одним із головних учасників багатьох міжнародних організацій, таких як G8, G20, ОЕСР, НАТО, СОТ, Британська Співдружність, Організація Американських держав, Франкофонія, НАФТА, ООН, Азіатсько-Тихоокеанське економічне співробітництво.

Канада як одна з розвинутих держав має авторитет країни із ефективною моделлю державного управління.

Загальнодоступна інформація, прозорість у внутрішньодержавних процесах, звітність органів державної служби та постійний розвиток системи і механізмів державного управління, постійне підвищення професійного рівня обізнаності державних службовців та надання державою соціальних гарантій. [54,90-91]

Через федеративний устрій країни (10 провінцій та 3 північні території) Канадська система державного управління є досить складною.[76,56-57] Законодавча база підкріплена конституційними актами 1967 та 1987рр.[111]

Канада не так давно розвивається як суверенна держава, і якщо роздивлятися її історичне минуле державотворення, то необхідно зазначити, що вона формувалась під впливом інших держав - Великобританії, Франції та США. Використання досвіду розвинутих країн допомагає Канаді будувати свою ефективну систему державного управління.

У Канаді існує близько 172 тисяч державних службовців,[124] 20 федеральних міністерств та понад 70 відомств, які складають агенства, комітети, служби, секретаріати та ін. [124]

Ключовими з 20 законів [124] , які забезпечують діяльність державної служби Канади є: закон про доступ до інформації, про фінансове адміністрування, про відносини державних службовців із роботодавцем, про найм на державну службу, про пенсійне забезпечення державних службовців.

I. Сурай, кандидат наук державного управління, у своєму дослідженні виділила основні відомства, що мають вагоме значення у федеральній системі управління : Королівська Таємна Рада (Queen's Privy Council) Рада Казначейства(Treasury Board of Canada), Комісія державної служби Канади та Агенство управління людськими ресурсами державної служби Канади (Public Service Human Resources Management Agency of Canada). [124]

Кожне зазначене вище відомство є невід'ємною частиною процесу вдосконалення та побудови стратегії і механізмів функціонування державного управління Канади.

Згідно Конституції Керівник Офісу Таємної Ради є головою державної служби. Ця посада поєднує у собі роль Секретаря Таємної Ради та Секретаря Кабінету Міністрів.

Секретаріат з питань державної служби є відповідальним та контролюючим органом за діяльність міністрів та їх заступників, голів федеральних агенцій, та голів державних корпорацій. Секретаріат також слідкує та підтримує або не підтримує заходи і методи покращення діяльності державної служби. [-]

Органами, що наділені функцією призначення є Рада Казначейства - ; Комісія державної служби -, Агентство управління людськими ресурсами державної служби.

Їх основне і досить вагоме значення є звітність перед Парламентом та відповідальністю за кваліфікацію і професіоналізм призначених на державну службу, за запобігання корупції між посадовцями, за надання належних прав та контроль функціонуючої системи.

Комісія розробляє план розвитку державної служби і розглядає і розслідує клопотання з питань кадрової політики.

Значення Комісії полягає у побудові компетентної, відкритої, прозорої та репрезентативній державній службі.

Необхідно також зазначити, що державна служба Канади впроваджується використовуючи на рівних засадах обидві державні мови : англійську і французьку.

Місією Агентства управління людськими ресурсами д.с. Канади є

- забезпечення навчання посадовців;
- управління кадровими ресурсами;
- проведення програм лідерства;
- визначення певних стандартів.[-]

Канадська школа державної служби забезпечує проходження кваліфікації у посадовців. Для цього кожен посадовець різного рівня повинен пройти кваліфікаційний іспит визначений законодавством [-].

Іспит потрібно проходити не лише, щоб приступити до роботи, але й щоб переходити на більш високу посаду. На базі школи існують спеціалізовані курси вони призначені для усіх працівників державної служби.

[124] Школа має спеціальні програми розвитку лідерства еліт:

- Інтенсивна
- Розширена - програма навчальних візитів колег
- Чемпіонська - для міністрів та їх заступників
- «Дирекція»
- Фулбрайт для професійних працівників;
- Студентська

Проходження цих програм можливе дистанційно - онлайн , бо вони є в електронному доступі на сайті школи. [128].

Окрім школи, підвищення кваліфікації державних службовців впроваджують спеціальні освітні центри, університети та навчальні платформи.

У сучасній канадській науці концепції політичних еліт часто вузько розмежовуються, обмежуючи цю концепцію політиками найвищого статусу,

високими державними службовцями чи прибічниками влади та корпоративними інтересами, прихильним і до партій.

Таблиця 2. «Типи політичної еліти в канадській політиці та уряді» [153]

Тип Еліт	Функції	Приклад
Офіційна виконавча влада	Глава держави, конституційні та церемоніальні обов'язки	Монарх, генерал-губернатор, лейтенант-губернатор
Політична виконавча влада	Вершина урядових рішень; головні представники уряду	Прем'єр-міністр, міністри уряду
Законодавці	Представлення проблем, що стосуються складових; голосування в законодавчому органі	Депутати, сенатори, члени провінційних законодавчих органів, мери, міські / міські радники
Офіцери та посадові особи законодавчої влади	Сторожові організації, яким доручено переглядати, регулювати чи контролювати урядові рішення; щорічні звіти перед законодавчим органом	Доступ до інформації уповноважений, генеральний аудитор, головний виборчий комісар, уповноважений з питань лобіювання, конфлікту інтересів та етики, уповноважений з офіційних мов, уповноважений з питань конфіденційності, уповноважений з питань цілісності державного сектору
Політичний персонал	Агенти вищих державних службовців	Кабінети прем'єр-міністрів, кабінети міністрів, опозиційні бюро, кабінети законодавців
Судова влада	Тлумачі Конституції та законів; рішення з правових питань	Судді Верховного суду, нижчі суди та федеральні судді, коронні адвокати
Старша державна служба	Старші члени постійної адміністрації уряду; може або не може демонструвати партизанських схильностей	Клерк Тайної ради, персонал центральної агенції, директори, голови колегій, офіцери законодавчих органів, дипломати та консульські службовці
Політичні партії	Старші посадові особи в позапарламентському крилі партії	Керівники, президенти асоціацій, кандидати / кандидати
Групи за інтересами та соціальні рухи	Групи людей, які прагнуть впливати на владу та / або суспільство	Керівники або представники корпорацій, спілок, бізнесу організації, професійні організації, окремі групи, громадські групи
Лобісти та кадровий персонал	Особи, які культивують стосунки з вищим політичним персоналом та прагнуть переконати їх щодо шляхів дій	Персонал з державних відносин, внутрішні лобісти
Традиційні засоби масової інформації	Оператори та працівники засобів масової інформації та друкованих видань; виступати в ролі четвертої сили, яка вимагає від уряду	Видавці, редактори, ведучі новин, телевізійники та ведучі, синдіковані оглядачі, журналісти, продюсери мовлення, ЗМІ

	відповідальності	дослідницькі групи
Інтернет-впливові особи	Громадяни-журналісти; постійні користувачі цифрових медіа, які стають думкою лідери	Мобілізатори соціальних мереж, блогери, агрегатори ЗМІ
Політичні консультанти / радники	Стратеги з найму або внутрішніх комунікацій	Опитувачі, маркетологи, політичні стратеги
Інтелігенція	Постачальники інформації в публічній сфері	Аналітичні центри, науковці, експерти, громадська інтелігенція

У таблиці 2 узагальнено різні типи канадської політичної системи. Не дивлячись на те, що вона містить стільки позицій, це не є вичерпним переліком, і говорить про різноманітність політичних еліт в Канаді.

У верхній частині таблиці 2 та елітної піраміди знаходиться офіційний керівник. Інститут Корони часто називають пережитком минулої епохи, що відіграє значну роль у парламентському процесі в рідкісних, а часом і неясних випадках. Критика свідчить про слабшаючий зв'язок Канади з Британією, призначений характер представників монарха та позицію, яка відбиває прохання першого міністра. Громадська думка про відносини Канади з британською монархією протікає через припливи і відливи

За відсутності значного політичного тиску на зміни монархії, Канади займається церемоніальними обов'язками, такими як церемонії нагородження та виголошення престольних промов.

Фактична політична влада привертає значну увагу ЗМІ та академічної діяльності. Прем'єр-міністр та Кабінет прем'єр-міністра, разом із сильними нападниками найпотужніших комітетів кабінету, сидять у безперечному центрі влади. Щодо діючого політичного керівника, розширюється сфера доцентрового впливу у колах, що виробляють політику та визначають порядок денний, і існує думка, що все протікає через "центр" уряду [160,54].

Зростання комунікаційних та маркетингових практик потребує збільшення кількості персоналу та протистояння партійних / політичних пріоритетів з аполітичною державною службою. Для цього потрібні ресурси. Таким чином, більші юрисдикції та адміністрації, які найчастіше працювали на цій посаді, схильні до розміщення найбільш укорінених центральних

операцій. Прем'єр-міністри та прем'єри користуються цією підтримкою для пріоритетних моментів.

Глобалізація та недавній недолік конференцій перших міністрів, які приділяють національну увагу регіональним невдоволенням, змішують здатність прем'єр-міністрів стати образами, що викликають позитивне сприйняття [89,56]

Дискусія про централізовану владу щодо відомчих комунікацій є здоровою. Політичні комунікатори надають пріоритет терміновим вказівкам ОУП і повинні співпрацювати з персоналом комунікацій з державною службою, необхідним для дотримання письмової практики, встановленої Офісом Таємної Ради, Секретаріатом Ради Казначейства та Державними службами та закупівлями. Ця ієрархія зверху вниз контрастує з нестабільним характером деяких зовнішніх механізмів підзвітності, таких як парламентський бюджетник та запити про свободу інформації

Зіткнувшись з інституційними бар'єрами, урядові лідери просунули свої програми, використовуючи основні та соціальні медіа як свої платформи. Цей зсув до керівника, керованого особистістю, тривав довгий час, починаючи з радіопередач та телевізійних дебатів .

Прем'єр-міністри та міністри домінують серед основних ЗМІ або випускають власні видання через соціальні платформи.[130] Джастін Трюдо та його команда прийняли технологію соціальних мереж, яка покращує його образ знаменитості та зв'язок із простими громадянами. Прем'єр-міністр брав участь у, здавалося б, неконтрольованих сесіях запитань і відповідей з повсякденними канадцами в Інтернеті та в традиційних ЗМІ.[145] Проте адміністрація Трюдо широко використовує державні ресурси для реклами, зокрема медіа-подій, а також зростаючої присутності прем'єр-міністра в Інтернеті.[130] На федеральному та провінційному рівнях централізація урядової влади не виявляє ознак послаблення у цілодобовому гібридному середовищі засобів масової інформації, в якому інформація постійно

з'являється, ділиться та обговорюється в реальному часі на різних платформах.

Коли увага ЗМІ концентрується прямо на перших міністрах, це погіршує роль інших парламентарів. Те, що мали сказати окремі законодавці, мало значення в кінці XIX ст., проте представники завжди намагалися збалансувати суспільні інтереси та свободу виборців.[160,77]

По мірі формування політичних партій члени парламенту та їхні провінційні колеги вирощували племінну лояльність до тих, хто поділяв їхній партійний ярлик, лояльність, яка переходила на повагу до керівного кола в міру появи засобів масової інформації. Зросла не тільки кількість тих, хто користується підтримкою - у першому парламенті було 180 народних депутатів, тоді як зараз - 338 народних депутатів, - зросли і розмір та складність уряду, разом із технологічною здатністю координувати внутрішні обміни повідомленнями.

Тим не менш, технологічний прогрес може протидіяти цим наслідкам: завдяки соціальним медіа та міцним місцевим зв'язкам депутати мають потужні засоби для розвитку та спілкування зі своїми виборцями та людьми за межами їх виборчих округів. Політики можуть звертатися до канадців з частотою, яку раніше користувались лише декілька вибраних команд співробітників та великих бюджетів.

Проблеми можна почути, а часом і вирішити в режимі реального часу. Зв'язок і критика прямі, недорогі, і ними керує лише один-два співробітники.

Але невідомо, на яких етапах це перетворюється на реальний політичний вплив, на відміну від передачі ілюзії сильної репрезентації,. Вони рано вчаться потрапляти в чергу або стикатися з гнівом партійного центру, який відкидає кандидатів на основі їх цифрових слідів.[132]

Здається, кількість працівників у політичних кабінетах зростає як за кількістю, так і за владою. Політичні оперативні працівники в кабінетах міністрів мають доступ до політично конфіденційної інформації.

Персонал допомагає міністрам у керівництві діями вищих державних службовців на рівні департаменту. Ті, хто входить до ОУП, беруть участь у складних та переплєтених операціях багатьох урядових міністерств та відомств.[134] Обрані та призначені посадові особи переміщуються в спектр влади невибраними наймитами, які представляють прем'єр-міністра та які використовують цифровий зв'язок для координації дій між департаментами та відомствами. Це давня практика, коли політичні працівники залишаються поза увагою громадськості; однак ця норма змінюється.

Ці впливові особи часто є предметом уваги ЗМІ під час виборчих кампаній, і вони підтримують соціальну ситуацію медіа-профілі після виборів. Зокрема, керівник апарату прем'єр-міністра Трюдо та його головний секретар є активними користувачами Twitter, навіть роблять новини для участі в політичних дебатах в Інтернеті.[145] Ця стратегія загрожує ризиком, оскільки ігнорування норм та правил, які регулюють дії та просування персоналу, може призвести до неправильного викладу їхніх повноважень.[146]

Аналогічним чином залучення громадськості представників судової влади може бути суперечливим. Визначеність судів у керівництві політикою, а також у отриманні та вирішенні ролі інтересів у формуванні політики викликає як критику, так і оплески. Це відзначається відчутним збільшенням судової активності, що спонукає законодавчі органи переглянути політику, особливо стосовно тлумачення Верховним судом Канади (ВКК) Хартії прав і свобод [156]. Судове застосування та тлумачення Хартії суттєво обмежують владу та склад елітних мереж Канади. Важливість судової адвокації поширюється на головного суддю ВКК, який періодично виступає з публічними промовами з питань державної політики або висвітлення в засобах масової інформації коментарів суддів щодо рішень, прийнятих політичними діячами. Навіть у епоху цифрових технологій канадці продовжують покладатися на висвітлення новин судових рішень, які, як і всі новини, підпорядковуються порядку денному та упередженням ЗМІ. [137]

Судова рада в 2016 році проведе запит щодо його придатності до служби. На відміну від цього, перше призначення прем'єр-міністра Трюдо на вищу посаду було більш плавним, проте його механізм призначення замінив багатопартійне представництво народних депутатів у зовнішньому комітеті, який він призначив (Fine 2016). Ідеологічні та партійні течії протікають через одну гілку влади, позиціоновану як аполітичну.

Верховний суд цілком може стати кульмінацією зважування доказів, але його члени - це не обрані еліти зі значною владою, які можуть зберігати свої позиції до досягнення сімдесяти п'яти років. Цей тип забезпечення роботи є особливістю багатьох аспектів канадської державної служби.

Це прислухається до критеріїв соціолога Макса Вебера щодо ідеальної бюрократії, а саме розподілу праці між кваліфікованими експертами, які дотримуються ланцюжка команд та письмових правил і які колективно діють як "ефективна машина".[138] Вплив найвищих мандаринів на державну службу, зокрема секретаря Тайної ради, завжди був значним.[129] Часом нагальна впертість політичних кадрів стикається з керованою процесами меритократією та організаційною ієрархією уряду.

У своєму вступі Нового політичного управління (NPG), пов'язаного із посиленою політизацією державних адміністрацій у демократичних країнах Вестмінстерського стилю, Б. Окорн, говорить про воєнні війни між прихильниками партії та державними службовцями. Зміни в комунікаційному середовищі, підвищені вимоги до прозорості та більш конкурентоспроможний та поляризований політичний ринок визначені причинами цієї тенденції.[59] Це явище зображається як загроза як неупередженому державному управлінню, так і управлінської діяльності. Характер впливу ієрархії державного управління має диверсифікований у міру зростання уряду. Поширення державних агентів нагляду, таких як генеральний аудитор та парламентський бюджетник, є вартою уваги тенденцією. Законодавчі кроки щодо підвищення прозорості на початку 2000-х років включали покращення свободи запитів інформації та створення

посад уповноваженого з питань конфлікту інтересів та етики, уповноваженого з питань лобіювання та уповноваженого з питань цілісності державного сектору. У міру того, як цифрові технології стали більш поширеними в канадському суспільстві, рух відкритого уряду також зростає.

Все це можна розуміти як спроби еліт повернути представництво, прийняття рішень та підзвітність на перший план відносин між владою та громадянами. Наприклад, керівники підприємств та благодійних організацій прагнуть спілкуватися з міністрами та вищими бюрократами за харчуванням та на заходах, але тепер вони повинні зареєструватися у комісара з лобіювання, а державні службовці повинні оплачувати власні квитки та харчування, і ці витрати розміщуються в Інтернеті [55,8]. Проте найвищі державні чиновники, включаючи прем'єр-міністра Трюдо, влаштовували ексклюзивні приватні заходи для великих донорів, що міністр фінансів Білл Морно захищав як механізм "підтримки демократичного процесу" та "добрих людей у суспільному житті" Обурення громадськості враженням щодо збору коштів "плати за гру" змусило як комісара з питань етики, так і комісара з лобіювання розпочати розслідування.[88,44]

Ця відповідь демонструє важливу роль офіцерів, які звітують перед законодавчим органом просувати справи в інтересах суспільства, коли самі обрані посадові особи цього не роблять.

Ще однією сферою, де змінюється влада, є склад членства в політичних партіях. Знижується рівень масового волонтерства та (платна) кількість членів партії. На їх місці централізація влади в органах виконавчої влади, посилений контроль за кандидатами та масовий збір коштів та точний контроль за комунікаціями.[34]

Керівник партії став її обличчям і, як правило, сприймається як відповідальний за політичні успіхи та невдачі. Інтерактивність є переважно цифровою, оскільки члени голосують в Інтернеті на змаганнях за лідерство та як збори коштів партій електронна пошта та соціальні медіа. Крок Ліберальної партії Канади відмовитись від членства на користь безоплатної

реєстрації є приголомшливим прикладом того, як розвиваються партійні структури.

Трюдо заклеїв оновлення партійної конституції як частину «руху», маючи на увазі, що ліберальна організація використовує технологію для просування інтересів коаліції повсякденних канадців. Він не посилався на нові пункти, за якими лідер повинен відірвати контроль над розробкою виборчої платформи та складом виборчих комісій подальше від членів партії. Актуальність членства в політичних партіях зменшується, оскільки зростає здатність персональної думки мобілізувати громадян. Елітне розміщення відбувається за взаємодії груп інтересів та державних службовців. У стійкій демократії плюралістична теорія стверджує, що представники політичних інтересів, зовнішніх від уряду, будуть конкурувати за вплив на державну політику, а інтереси більшості та меншин опосередковуються політиками .[56,87]

У Канаді ці групи мають різні структури, ресурси та методи, але всі вони мають певну місію для досягнення. Як і у випадку з політичними партіями, сила та вплив груп інтересів та соціальних рухів значно змінюються з використанням цифрових технологій. Запобігання прямих внесків партіям та кандидатам та збільшення витрат третіх сторін змушують організовані інтереси знаходити менш прямі та часто менш прозорі способи впливу на поведінку еліти.

Більш жорсткі правила політичного фінансування призводять до змін у тактиці адвокації, що включає посилення судових викликів, кампанії в соціальних мережах та організовані протести.

Соціальні рухи набирають обертів, використовуючи недорогі інструменти цифрових медіа для зв'язку зі своєю аудиторією. Еліта та нееліта збираються у віртуальній сфері, щоб поставити тему на громадський порядок денний та здійснити тиск на рішення державних службовців.

Інші аутсайтери, які прагнуть вплинути на тих, хто має політичну владу, включають людей, які займаються відносинами з державою або

справами з громадських справ. Діяльність зареєстрованих лобістів, які зустрічаються з особами, що приймають політичні рішення, недостатньо представлена як у ЗМІ, так і в науковій літературі.

Відносини між спільнотою лобі та його політичними клієнтами можуть змінити політику та змінити тактику комунікації, яку використовує уряд. Ці стосунки, як правило, залишаються непоміченими для громадян, але набагато помітніші за допомогою цифрового відстеження інформації та електронних листів, отриманих завдяки запитам про свободу інформації.

Традиційні ЗМІ є одними з небагатьох постачальників інформації про діяльність еліти і, можливо, останній орган, який може притягнути до відповідальності інституційні еліти. Яким людям належать засоби масової інформації та як політичні еліти намагаються контролювати висвітлення, давно стали об'єктами дослідження.[47,53]

Децентралізація основних ЗМІ на тлі зростання соціальних медіа, громадянської журналістики та ведення блогів створює нову категорію еліт. Галереї парламентської преси борються з проблемами акредитації, навіть незважаючи на те, що поширення фальшивих політичних новин у соціальних мережах ілюструє, наскільки важливою є перевірка фактів.[59,35] Впровадження цих технологій дозволило основним ЗМІ розширити свої дослідницькі можливості, незважаючи на зменшення попиту на друковані ЗМІ та тенденції до перевидання вмісту, що вільно подорожує в соціальних мережах. Проте виклики очевидні: мейнстрім

ЗМІ тепер конкурують із новими цифровими платформами у захопленні аудиторії та продажу реклами. Зростання цифрових ЗМІ та громадянської журналістики має далекосяжні наслідки для основних ЗМІ, як і для політичних акторів. Ці наслідки включають вимушену присутність в Інтернеті, взаємодію з широким спектром постачальників інформації та знижену здатність контролювати інформацію. Незважаючи на те, що основні ЗМІ все ще можуть кваліфікуватися як частина еліти, вони піддаються обстрілу, як і будь-який політичний актор. Форма еліти, що формується, - це

повсякденний громадянин, який розвиває підписку в Інтернеті. Еліти все частіше включають людей, які володіють владою та їх здатність спілкуватися з тисячами і навіть мільйонами людей в Інтернеті.

Ця сила варіюється від впливу осіб, які мають багато підписників в Інтернеті, до менш відомих, чії публікації в соціальних мережах різко дестабілізують політичні програми.[115] Звернення до Інтернет-комунікацій змінює відносини еліти та громадян, враховуючи те, що голоси, як правило, побічні, зараз мають кафедру. Все частіше впливові особи в Інтернеті вигідніші для просування політичних повідомлень, ніж багато чиновників вищого рангу.[113] Цифрові ЗМІ мають глибокі наслідки для того, як концептуалізується політична еліта та як вони функціонують.

Серед «нових» еліт, що швидко зростають, є політичні консультанти та радники. Ці фігури виконують ролі партійного актора та частково державного службовця, оскільки слугують посередниками між громадськістю та урядом. Анкети, рекламодавці, маркетингові стратеги та фахівці у галузі комунікацій отримують безпрецедентну увагу ЗМІ та громадськості. Цей профіль підвищує їх здатність впливати на політичні судження своїх клієнтів та просувати свої думки та перспективи через засоби масової інформації.[114,55] Цифрові комунікаційні технології підвищують швидкість і частоту, з якою вони можуть отримувати свої повідомлення. Наприклад, відстеження результатів опитування перейшло від пункту, що цікавить, до обов'язкової внутрішньої стратегії для політичних партій.[115] Сфера впливу виборців поширюється на засоби масової інформації, коли вони коментують публічні враження від політичної та партійної еліт. Анкети дають голос простим канадцам, протиставляючи думку еліти громадській думці, одночасно зменшуючи владу парламентаріїв та експертів. Тим не менше, концепція політичних консультантів є більш відповідним описом американської арени.

Багато в чому роль політичних стратегів подібна до ролі інтелігенції. Вплив громадських діячів, таких як науковці, аналітичні центри,

представники засобів масової інформації та експерти, на політичні рішення та порядок денний не настільки виражений, як деякі їхні більш інституціоналізовані колеги. Тим не менше, громадських інтелектуалів регулярно закликають надавати інформацію - а в деяких випадках і легітимність - для думок та цілей політики інших політичних суб'єктів.

Політичні експерти часто можуть краще впливати на державну політику та громадську думку саме через їх відносну віддаленість від політичного процесу.

Отже, ключовими факторами 21 ст. у розвитку Канадського державного управління стали ЗМІ, якими керується рівень довіри та привабливість політичних еліт, які «рекламують» свою діяльність. Канада, одна із небагатьох держав, що зробила бренд із свого прем'єр міністра.

Використання Instagram, Twitter, Facebook - та активне ведення інших соціальних мереж стали невід'ємною частиною політичного процесу в Канаді. Завдяки соціальним мережам медіаполітичні еліти мають потужні засоби для розвитку і спілкування із своїми виборцям. Слід відзначити, що із технологічним розвитком, впровадженням в державне управління, зростає можливість розширювати штат працівників, та полегшити координування внутрішніх повідомлень та вирішення важливих питань. Зростання цифрових ЗМІ та громадянської журналістики має далекосяжні наслідки для основних ЗМІ, як і для політичних акторів. Ці наслідки включають вимушену присутність в Інтернеті, взаємодію з широким спектром постачальників інформації та знижену здатність контролювати інформацію. Незважаючи на те, що основні ЗМІ все ще можуть кваліфікуватися як частина еліти, вони піддаються обстрілу, як і будь-який політичний актор. Форма еліти, що формується, - це повсякденний громадянин, який розвиває підписку в Інтернеті. Еліти все частіше включають людей, які володіють владою та їх здатність спілкуватися з тисячами і навіть мільйонами людей в Інтернеті.

Підсумовуючи матеріал, слід також визначити, що в Канадському досвіді розвитку політичних еліт на рівні державного управління потрібно зазначити наступні особливості:

- поєднання досвіду країн із багатолітнім досвідом формування і розвитку державного управління;
- безперервне покращення системи;
- законодавче підґрунтя;
- прагматизм в державній службі, що є вираженим у принципах та механізмах їх реалізації;
- ефективна та компетентна система навчання, що є обов'язковою для кадрів державної служби;
- направленість програм лідерства і навчання на збереження національних принципів та інтересів.

3.2 .Політичні еліти Канади крізь призму головних політичних сил

Базовими факторами системного рівня, що визначають наявність декількох груп моделей партій-рекрутерів, де тип політичної системи і політичного режиму і пов'язані з ними характер партійної системи і характер виборів. У свою чергу, такі інституційні чинники, як тип електоральної системи і норми електорального законодавства, тип організаційної будови партії ,а також внутрішньопартійні формальні норми, процедури і реальні практики відбору кандидатів (процедурні фактори, пов'язані з рішеннями і діями акторів внутрішньопартійного рекрутаційного процесу) визначають появу різних моделей партійного рекрутування в межах виділених груп моделей. Відповідно до названих вище критеріями можна виділити три групи моделей партій як рекрутерів правлячих еліт і лідерів[70,67-70]:

- моделі партійного рекрутування правлячих еліт і лідерів в демократичних плюралістичних системах з виборної конкуренцією в боротьбі за владу;
- моделі партійного рекрутування в недемократичних системах радянського типу з відсутністю конкурентних виборів;

- моделі партійного рекрутування правлячих еліт і лідерів в політичних системах з гібридними режимами з обмеженим конкуренції в виборному процесі та партійними системами з домінантною партією.

Автономна роль партій як рекрутерів правлячих еліт і лідерів з власними інтересами, стратегіями, ресурсами і роль посередника між виборцями і кандидатами в еліту - головна характеристика всіх партійних моделей рекрутування в демократичних системах з партійною виборною конкуренцією.

Тому ці моделі партій-рекрутерів можна назвати моделями «партій - посередників між правлячими елітами і виборцями».

Різні партійні моделі рекрутування в демократичних системах мають наступні загальні риси.

1. Розвинена функціональність, що складається у відносно збалансованому виконанні партіями як рекрутерами еліт і лідерів різноманітних системних функцій: формування правлячих еліт і опозиції через вибори за участю населення, оновлення політичної еліти з метою поліпшення її якостей, необхідних для управління державою і суспільством; надання нових імпульсів державній політиці у вирішенні важливих проблем держави і суспільства, з метою узгодження спільних інтересів і вирішення конфліктів; «Створення і відтворення після кожних виборів нормально функціонуючої системи державного і громадського управління»[87,98]; легітимація еліт, лідерів-керівників, органів влади і політичної системи в цілому; забезпечення зв'язку між громадянами і елітами, лідерами; забезпечення підзвітності правлячих еліт і лідерів громадянам через виборну підзвітність самих партій перед громадянами за результати своєї рекрутаційної діяльності; забезпечення стабільності політичної системи.

2. Партії як суб'єкти електорального рекрутування правлячих еліт і лідерів здійснюють рекрутаційну діяльність в ході виборів. Роль партій як головних суб'єктів відбору та висунення кандидатів у рамках вибраного каналу при основній ролі виборів в рекрутуванні парламентських еліт і

лідерів - державних керівників - ще одна важлива характеристика партій як рекрутерів в демократичних політичних системах. При цьому остаточне рішення з приводу попадання / непроходження в правлячу еліту кандидатів, відібраних партіями, в умовах конкурентних виборів роблять виборці. Тому партії, як рекрутери, змушені орієнтуватися не тільки на власний інтерес, а й на виборців - їх інтереси і уявлення про те, хто і як повинен представляти їх інтереси, враховувати думки виборців на стадії внутрішньопартійного відбору. Звідси залучення партіями виборців до відбору кандидатів в формі відкритих праймеріз, використання партіями рекрутаційних стратегій, спрямованих на формування соціально представницької еліти і на розширення парламентського представництва недопредставлених соціальних груп, наприклад, жінок, у формі резервування для них місць в партійних списках, введення виборчих квот [15,68]. Досить широкий вибір рекрутуємих кандидатів, надання можливості попадання в еліту через партійний канал не тільки членам партії, але і безпартійним кандидатам - також характерна риса великого числа партій-рекрутерів в умовах демократичних систем. Діяльність партій в умовах міжпартійної конкуренції та їх політична підзвітність виборцям за підсумками кожного електорального циклу змушують партії в відборі кандидатів підтримувати баланс внутрішньопартійних і громадських інтересів.

3. Важлива риса партій-рекрутерів в демократичних політичних системах - формалізація процедур відбору, їх конкурентний характер. Так, відбір досить часто проводиться в формі закритих внутрішньопартійних, або відкритих для участі безпартійних виборців голосувань. При цьому в реальності партії в демократичних політичних системах різняться за рівнем внутріпартійної демократії, рівнем конкуренції у відборі кандидатів [65, 89-90]. Однак демократичний характер процедур відбору кандидатів - характерна риса досить великого числа партій в демократичних системах.

П. Хопік відзначає, що «більшість європейських партій проте мають більше внутрішньої демократії, так що, хоча партійне керівництво може іноді

накласти« veto », ключове рішення про те, хто буде номінуватися, робиться офіційними співробітниками партії, делегатами та активістами регіонального та місцевого рівнів »[78,115]. В результаті колективної рекрутаційної діяльності партій в кожній демократичній політичній системі формується: партійно-сегментована еліта, розділена на правлячу групу і опозицію, що реально конкурують між собою і які співпрацюють в процесі управління державою.

Специфіку конкретних моделей партій як рекрутерів еліт і лідерів, які належать до групи «партій - цивільних посередників», визначають такі чинники: типи виборчих і партійних систем; внутрішня структура партій, а також внутрішньопартійні формальні норми [70,432,436]; процедури і реальні практики відбору кандидатів, в яких переломлюються соціальні норми і культурні цінності.

В цьому контексті слід розглянути основні політичні партії Канади. Згідно офіційних статистичних даних виділено основні політичні сили, які користуються найбільшою підтримкою у Канадського населення, зокрема Ліберальна партія, Консервативна партія, Квебецький блок, Нова Демократична партія, Партія зелених. Тож, слід зазначити, що вище вказані партії є основними партіями-рекрутерами політичних еліт.

За результатами канадських федеральних виборів 2019 р. кожна з партій займає певну кількість місць у Палаті Громад та відповідно має вплив на внутрішню та зовнішню політику Канади.

Ліберальна партія Канади – 157, Консервативна – 121, Нова Демократична Партія отримала 24 місця, Квебецький блок — 32, Партія Зелених – 3.[118]

Ліберальна партія отримує 157 місць, це означає, що ліберали формують уряд, але кількість мандатів є недостатня для формування більшості в парламенті, на відміну від 2015 р.[118]

Консервативна партія, вперше в історії Канади, формує найбільшу офіційну опозицію отримавши 121 місце.[118]

Одна із основних ролей політичних партій Канади у формуванні сучасних політичних еліт полягає у їх сегментації за принципом ідеологічних поглядів, та чітко поділяє правлячу групу (Ліберальна партія Канади) та опозицію (Консервативна).

Кожна з вище перерахованих партій має свою специфіку і модель рекрутування еліт.

Ліберальна партія Канади.

Функції лідерства політичної партії тимчасово виконує Боб Рей, але символом Ліберальної Партії є Джастін Трюдо та його дружина Софі Трюдо.[-]

Дата заснування: 1 липня 1867 р. [119]

це партія, що знаходиться в центрі політичного спектра, виступаючи за таку політику, як:

- Зниження податків деяких областях (особисті податки), але підвищення вв інших областях (податки на споживання, такі як GST).[120]
- Більше державного регулювання та бюрократії в деяких сферах (наприклад, перегляд проектів з природних ресурсів)
- Менш жорстке кримінальне законодавство.
- Вільна торгівля з одними країнами (СЕТА з Європейським Союзом), але не з іншими (ТЕС з деякими тихоокеанськими країнами)[120]

Ліберальна партія Канади дотримується думки, що гідність кожного чоловіка та жінки є головним принципом демократичного суспільства та головною метою будь-якої політичної організації та діяльності в такому суспільстві. Функціонування та організація партії постійно еволюціонує і модернізується, щоб залишати більшість в парламенті. Цю місію слід відзначити успішною, бо на останніх виборах 2019 р. лібералам вдалося сформувати більшість в парламенті.

Членство в Ліберальній партії Канади залишається відданим принципам, які історично підтримували та відрізняли Ліберальну партію Канади від інших політичних партій. Основними принципами залишаються:

- індивідуальна свобода, відповідальність та людська гідність у рамках справедливого суспільства;
- політична свобода в рамках значущої участі всіх зацікавлених осіб; і
- Конституція та Хартія прав і свобод забезпечує основу як для демократичного суспільства, так і для взаємодії членів партії.[130]

Ліберальна партія Канади прагне:

- прагнення рівності можливостей для всіх людей;
- вдосконалення нашої унікальної та різноманітної культурної спільноти;
- визнання того, що англійська та французька мови є офіційними мовами Канади; і
- просування канадської ідентичності у світовому суспільстві.[130]

Відповідно до цієї філософії, представники та прибічники Ліберальної партії Канади вірять у подальше з'ясування основних прав і свобод осіб, що знаходяться у верховенстві права, і бере на себе захист цих основних цінностей та їх постійну адаптацію у світлі мінливих потреб сучасне канадське суспільство.

Консервативна партія Канади. Функції лідерів викнують з 2017 року Ендрю Шир та Ерін О'Тул

Дата заснування: 7 грудня 2003 р.[135]

- одна з двох політичних партій, які перемогли в уряді з часу конфедерації Канади в 1867 році. 16 жовтня 2003 року лідери Канадського консервативного альянсу за реформи та Прогресивної консервативної партії Канади оголосили про принципову угоду про об'єднання під новим політичним прапором. У грудні 2003 року злиття було переважно ратифіковано членами обох партій, і Консервативна партія Канади офіційно народилася. [135]

27 травня 2017 року Ендрю Шир вийшов переможцем і став другим постійним лідером Консервативної партії Канади.[140]

За часів Ендрю Шира канадські консерватори розпочали новий розділ, присвячений питанням того, щоб зробити життя канадців більш доступним.

Ця партія відома праворуч від політичного спектра, що виступає за наступні політичні вектори:

- Загальні зниження податків;
- Менше державного регулювання;
- Менша бюрократія;
- Більш жорстке кримінальне законодавство;
- Оновлені та активно розгорнуті збройні сили;
- Вільна торгівля з іншими країнами.

Протягом багатьох років консерватори в Канаді боролися за вибори під різними партійними прапорами, але основні принципи руху не змінилися:

- канадські консерватори виступають за суверенітет і міцну національну оборону;
- відкритий федералізм та національна єдність;
- вільне підприємництво та індивідуальні досягнення;
- і можливість для всіх канадців, незалежно від походження, здійснити свої мрії в безпечній, здоровій та процвітаючій країні.

Блок Квебеку. Функції лідера виконує Ів-Франсуа Бланшет.

Дата заснування: 15 червня 1991 р.[140]

Партія ніколи не виграла уряд, проте була офіційною опозицією в 35-му парламенті (1993-1997 рр.). Блок не є ні лівим, ні правим, але був заснований у 1980-х рр.[140] з різних політичних діячів з усіх частин політичного спектра, які були об'єднані у своєму баченні окремого Квебеку від домініону Канади.

Неповний перелік політичних позицій Блоку Квебеку. Серед іншого Блок Квебеку виступає за:

- Суверенітет Квебеку, аж до незалежності, зокрема скасування Закону про чіткість та протидія гідроенергетичному проекту водоспаду Мускрат.
- Екологізм, зокрема підтримка Кіотського договору.
- Права на аборт.
- LGBTQ + права.
- Легалізація самогубства.
- Скасування монархії.
- Підтримка закону про секуляризм Квебеку, який забороняє державним службовцям на владних посадах носити релігійні символи. [140]

Нова демократична партія. (також відомі як ПНР) Функції лідерства виконувать Лідер Джагміт Сінг, Президент - Матьє Вік, Національний директор - Енн Макграт.

Дата заснування: 3 серпня 1961 р.

Ніколи не вигравали уряд, однак колись були офіційною опозицією за її історію (порівняно з консерваторами та лібералами). [130]

Лідер - Джагміт Сінг, президент - Матьє Вік, національний директор - Енн Макграт.

Відомо, що партія є лівою, виступаючи за такі політики, як:

- Вищі корпоративні податки
- Більше державного регулювання
- Застосування збройних сил в основному для підтримання миру
- Дуже мало вільної торгівлі з іншими країнами
- Підтримує об'єднання працівників у більшості галузей промисловості. [-]

Партія зелених. Функції лідерства виконує Елізабет Мей.

Дата заснування: 1983 р.[122]

Також ніколи не перемагали в уряді і не були офіційною опозицією. Вперше за 13 років Партія зелених отримала нове керівництво, та шанс знову

представити себе в Канаді. Насправді, вони обирали одного члена парламенту. Однак, на відміну від інших політичних партій, вони нікуди не потрапляють конкретно в політичному спектрі. Деякі їхні політики є більш правими, а інші - більш лівими.[122] Однак вся їхня політика розглядається через екологічну лінзу і виступає за такі політики, як:

- впровадження національного податку на вуглець;
- скасування податкових пільг для лісозаготівлі та розвідки корисних копалин;
- ліквідація нафтогазових субсидій.[112]

Підводячи підсумок ролі політичних партій Канади слід зазначити, що: по-перше, Канадському суспільству притаманна модель партійного рекрутування правлячих еліт і лідерів з виборної конкуренцією в боротьбі за владу; по-друге, основою рекрутування політичної еліти Канади є роль партій з власними інтересами, стратегіями, ресурсами, оскільки саме партія та її ідеологія в канадському суспільстві виступає посередником між виборцями і кандидатами в еліту; по-третє в результаті колективної рекрутаційної діяльності партій в Канаді формується: партійно-сегментована еліта, розділена на правлячу групу і опозицію, що реально конкурують між собою і які співпрацюють в процесі управління державою.

РОЗДІЛ 4

4.1. Політичні портрети представників партійного лідерства Канади XXI ст. (на прикладі Джастіна Трюдо, Ендрю Шир, Джагмет Сингх, Ів-Франсуа Бланшет, Елізабет Мэй)

У суспільстві завжди виділяються особи, що беруть на себе відповідальність за дії, що у майбутньому впливають на життя більшості. Їх здібності, персональні якості, харизма та освіченість є важливим фактором у прийнятті доленосних рішень та формуванні нових поглядів і цінностей у суспільстві.

Історично, політична еліта покликана керувати справами суспільства. До її обов'язків входить вирішення суперечок, врегулювання спірних питань, вирішення найголовніших проблем у суспільстві із професійним і компетентним підходом, що є важливим фактором для представників цього класу. Суспільство у демократичній країні також несе відповідальність, які саме політичні еліти представлені у державі, і не може бути впевненими, що ці представники будуть відповідальними та чесними людьми, які працюють на благо суспільства. Тому, важливо розуміти досвід ціннісних орієнтирів що визначають політичний «портрет» канадської правлячої еліти, як країни із високою репутацією на міжнародній арені і визначити основні спільні характерні ознаки крізь призму політичних портретів основних фігур у формуванні внутрішньої і зовнішньої політики Канади. На думку Козакова В. особливо ці ціннісні орієнтири визначають особистість, й все менше залежать від форми правління, співвідношення сил та конфігурації влади, а система цінностей і пріоритетів правлячих кіл визначає політичні вектори їх діяльності.[110]

Слід також зазначити, що рейтингом країн світу по індексу якості політичних еліт Канада посідає 7 місце серед обраних 32 країн.[100] Індекс позиціонується як індикатор оцінки можливостей розвитку країн, демонстрації, як діяльність політичної еліти та їх підходів впливає на формування або перешкоджає розвитку та добробуту країн.[101] Тож, це є

високим показником того, що канадська політична еліта має сильний вплив на розвиток країни. Через це, слід звернути увагу на політичних лідерів Канади крізь призму політичних портретів. Типологія політичного портрету визначається лаконічною політичною біографією, що дозволяє виділити спільне і відмінне, та прослідкувати основні риси і якості політичної еліти Канади.

4.1.1. Джастін Трюдо (Ліберальна партія)

Джастін П'єр Джеймс Трюдо – чинний прем'єр міністр Канади та лідер Ліберальної партії. Народився 25 грудня 1971 р.

Д. Трюдо здобув ступінь бакалавра мистецтв з літератури в Університеті Макгілла в 1994 р. Він продовжив навчальну програму Університету Британської Колумбії і кілька років викладав французьку мову, математику та інші предмети у Ванкувері.[122]

Найстарший із трьох хлопчиків, Д. Трюдо виріс, розмовляючи французькою та англійською мовами, виріши під глибоким впливом свого батька П'єра Елліотта Трюдо та матері Маргарет Трюдо. Це, за його словами, сприяло запалу його пристрасті до державної служби та формувало його переконання, що різноманітність - це сила Канади.[123]

До вступу в політику Д. Трюдо працював головою благодійної організації Катімавік, членом правління Канадського фонду та захисником молоді та довкілля, виступаючи на заходах та конференціях по всій країні. Цей досвід дав йому все більше зрозуміти, що питання, про які піклуються молоді канадці - освіта, навколишнє середовище, економічні перспективи їхнього покоління - потребують більш сильного голосу.[122]

Д. Трюдо увійшов у політику, щоб внести зміни, які б краще служили всім канадцам. У 2007 році він побудував масову кампанію на основі громади, щоб перемогти в номінації Ліберальної партії у верховій їзді на Папіно в Монреалі. Він був обраний у 2008 р.[111] та переобраний у 2011, 2015 та 2019 рр.[112]

Д. Трюдо був обраний лідером Ліберальної партії в квітні 2013 р.[111] Його лідерська кампанія була зосереджена на побудові нового,

національного руху прогресивних канадців, який залучив сотні тисяч канадців до політики, більшість з них вперше. Він тісно співпрацював зі своєю командою для розробки плану створення робочих місць, зростання економіки та зміцнення середнього класу. Під керівництвом Джастіна Ліберальний план наголошував на економічних можливостях для кожного, повазі та пропагуванні рівності та різноманітності та рішучих діях, щодо вирішення проблем зміни клімату та навколишнього середовища.

Д. Трюдо привів свою партію до історичної перемоги, здобувши уряд більшості з місцями в кожній провінції та на території країни. Він прийняв присягу 4 листопада 2015 р.[110]

Команда Д. Трюдо також зробила кроки для боротьби з кліматичною кризою та захисту навколишнього середовища, починаючи від історичних інвестицій у збереження, до створення національного плану захисту океанів і до встановлення ціни на забруднення, яке спричиняє кліматичні зміни.

Д. Трюдо одружений на Софі Грегуар Трюдо. Вони є гордими батьками Ксав'єра, Елли-Грейс і Адрієн.

Портрет Д. Трюдо є досить медійний і харизматичний у відображенні ЗМІ, а біографічні дані свідчать про амбітний і цілеспрямований характер. Треба зазначити, що він є класичним представником політичної еліти, бо він в поєднує у собі такі якості: освіченість, спадковість, статус, компетентність у своїй професійній діяльності та ін.

4.1.2. Ендрю Шир (Консервативна партія)

Ендрю Шир зараз займає посаду члена Палати Громад Канади, до цього був лідером Консервативної партії Канади з травня 2017 р. року по серпень 2020 р.[133]

Е. Шир вивчав історію та політику в Університеті Оттави та Університеті Регіни. та паралельно із навчанням займався кореспондеською діяльністю. Він пройшов канадську програму акредитованого страхового брокера і розпочав свою трудову кар'єру в страховій галузі в Регіні.

Вперше він був обраний членом парламенту від Регіни-Ку'Аппел у 2004 р., перемігши члена Палати громад, який найдовше працював.

Переобраний ще чотири рази, він обіймав посаду спікера Палати громад з 2011 по 2015 рр., ставши наймолодшим спікером в історії Канади!

Після виборів 2015 р. Ендрю працював офіційним лідером опозиційного дому, перш ніж успішно шукати лідерство консерваторів.

Як батько п'яти дітей, Ендрю все своє життя був відомий тим, що був вірним своїм консервативним принципам у політиці та поза нею.

Е. Шир є представником сильної опозиції в Канаді, його біографічні дані є прикладом плідної праці, компетентності у своїй діяльності та успіху у побудові своєї кар'єри. Його імідж можна охарактеризувати як «своя людина із звичайного суспільства», Через те, що він не має родичів-представників політичної еліти. Приклад Е. Шири демонструє модель відкритого типу рекрутування політичних еліт.

4.1.3 Джагміт Сінгх (Нова Демократична Партія).

Джагміт Сінгх Джиммі Дхалівал - юрист, правозахисник, а також виконує функції лідера Нової Демократичної Партії. Народився 2 січня 1979 року.

Джагміт Сінгх виріс у Скарборо, Сент-Джонс і Віндзор, і працював МПП в Онтаріо з 2011 по 2017 рік. 1 жовтня 2017 р. він став лідером ПНР Канади - керуючись цінностями, що кореняться в його досвіді. Його головною ціллю є - побудова справедливішої Канади, де кожен зможе здійснити свої мрії. [133]

Він здобував освіту в Юридичному коледжі в Осгуд-Холле, Університеті Західного Онтаріо та Йоркському університеті.[132]

Батьки Джагміта приїхали до Канади, щоб побудувати краще життя. Його сім'я багато працювала, щоб звести кінці з кінцями, щоб Джагміт та його молодші брати та сестри могли слідувати своїм мріям і вірити, що все можливо.

За його словами, найбільший вплив у його житті має мати. У дитинстві вона навчила його, що ми всі пов'язані, що ми всі єдині. Вона пояснила йому, що якщо страждає одна людина, то ми всі страждаємо. [132]

Батьки Джагміта сказали йому, що в дитинстві їхня мова не поважалася, що викликало у них почуття сорому. Він виявив, що квебеки стикалися з подібним тиском стосовно своєї мови та ідентичності, і швидко зрозумів паралелі. У віці 13 років він почав вивчати французьку мову, яка залишилася з ним на все життя.

Під час університету батько Джагміт захворів, а батьки не мали можливості працювати. Джагміт став єдиним джерелом доходу для своєї сім'ї, працюючи в роздрібній торгівлі, і докладав усіх зусиль, щоб утримувати своїх братів і сестер, поки їх батько не стане на ноги.[132]

Джагміт зробила стрибок у політиці в 2011 р. [132] Люди та громади, за які Джагміт боровся, потребували союзника в уряді - тому він вирішив балотуватися. З самого початку Джагміту сказали, що новий демократ ніколи не зможе отримати місце в регіоні Піл.

Джагміт вважає, що запорука успіху полягає у розширенні можливостей молодих людей. Мобілізувавши молодих людей та надавши їм простір для того, щоб взяти на себе керівні ролі у власній громаді, Джагміт та його команда довели, що критики помилялися, і перемогли - і Джагміт приступив до роботи.

Як депутат, Джагміт продовжував боротьбу за справедливість.

Джагміт використовував свою платформу як народний депутат і заступник лідера ПНР Онтаріо для боротьби за справедливіше суспільство. Він застосував дискримінаційну практику довільних поліцейських перевірок, відомих як кардування. Він неодноразово говорив про необхідність хорошої роботи та припинення нестабільної роботи. І він боровся за захист та розширення державної власності на наші комунальні послуги та громадську інфраструктури. 15 травня 2017 року Джагміт розпочав свою кампанію

лідера канадського ПНР. Він також займався проведенням кампанії, спрямованої на нерівність, зміну клімату, примирення та виборчу реформу.

1 жовтня 2017 р. Джагміт став лідером ПНР Канади після першої перемоги на виборах.[132]

Джагміт і Гуркіран одружилися в лютому 2018 року.

Варто підмусувати, що Джагміт Сінгх є прикладом проходження каналу рекрутування політичних еліт від початку, лише завдяки власним зусиллям, формуванні особистих пріоритетів, цінностей і поглядів на політику. Юридична освіта, цілеспрямованість та активна політична позиція є значимими якостями як представника політичної еліти та формування його авторитету в очах суспільства, не дивлячись на його приналежність до етнічного меншинства, на якому він постійно наголошує.

4.1.4. *Ів-Франсуа Бланшет (Квебецький блок)*

Ів-Франсуа Бланшет – лідер партії Квебецький блок.

І-Ф. Бланшет народився в Драммондвілі в 1965 році, в розпал Тихої революції в Квебеку. Йому було всього три роки, коли Рене Левеск, колишній міністр ліберального кабінету міністрів, створив Партію Квебеку.

До того часу, коли йому було 14, І-Ф. Бланшет придумав спосіб стати членом Партії Квебеку - хоча партія не продавала членство нікому до 18 років.

І-Ф. Бланшет сказав, що керівництво Левеска наклало на нього вічний слід. До цього дня, коли він посилається на засновника Партії Квебеку, він використовує почесний "мосьє".[143]

Закінчивши університет Монреалю за спеціальністю історія та антропологія, І-Ф. Бланшет влаштувався працювати в молодіжне крило Партію Квебеку. У 1990 р. почав працювати в музичній індустрії. Він виявив рокера Еріка Лапойнта, найпопулярнішого чоловіка-виконавця в історії Квебеку, який керував кар'єрою Лапуанта протягом 20 років.[143]

І-Ф. Бланшет головував у ADISQ [144], асоціації галузі музики, кіно та телебачення в Квебеку, протягом трьох років, перш ніж він був обраний

представником Партію Квебеку на Драммонді у 2008 р.[144] Одружений із Ненсі Дізель.[144]

Таким чином, І-Ф. Блашет є активним і енергійним лідером у відстоюванні прав і свобод представників Квебеку, розширення їх автономії, або отримання власної суверенності. Він також є освіченим за професійною діяльністю та аналізуючи його біографію він може бути охарактеризований як пасіонарна особистість, що прикладає багато зусиль до змін у суспільстві.

4.1.5. *Елізабет Мей (Партія Зелених)*

Елізабет Мей – лідером та першим обраним членом Партії Зелених до парламенту Канади, яка представляє острови Сааніч-Персидської затоки на півдні острова Ванкувер. [156]

Елізабет є екологом, письменницею, активісткою та юристом, яка вже давно є відданим захисником соціальної справедливості, екології, прав людини та прагматичних економічних рішень.

Народившись в штаті Коннектикут, вона переїхала до Нової Шотландії з сім'єю в 1973 р.[156] Елізабет росла, працюючи у невеликому бізнесі своєї сім'ї, ресторані та сувенірному магазині на стежці Кабот. Вперше вона стала відомою в канадських ЗМІ в середині 1970-х р. завдяки її керівництву у волонтерському масовому русі проти запропонованих повітряних інсектицидних обприскувань у лісах біля її будинку на мисі Бретон, острів Нова Шотландія.[156] Тоді її зусилля допомогли запобігти повітряному обприскуванню інсектицидами в Новій Шотландії. Через кілька років вона та місцева група жителів звернулись до суду, щоб запобігти обприскуванню гербіцидів. У 1982 р. вони виграли тимчасовий судовий наказ про відмову від програми розпилення, але через два роки справу було врешті-решт програно.

В ході судового процесу її сім'я принесла в жертву свій будинок та сімдесят гектарів землі через несприятливу ухвалу суду Скотту Паперу.

Її рання волонтерська робота також включала успішні кампанії з попередження схвалення видобутку урану в Новій Шотландії та велику

роботу з питань енергетичної політики, в першу чергу проти опорної атомної енергетики.

У 2019 р. лідерка Партії зелених пішла у відставку, але її 13-ти річна праця залишилась міцною основою для прихильників цінностей і принципів даної партії.

Елізабет Мей представниця політичної еліти Канади із багаторічним досвідом громадської діяльності, активною життєвою позицією, відповідною освітою та персональними якостями.

Сформулюємо основні висновки: Політичними лідерами, які ми розглянули, є особи, що представляють основні політичні сили Канади. Вони є авторитетом для більшості канадців, що обумовлено приналежності кожного із зазначених до різних ідеологічно соціальних груп. У Канаді, як вже було зазначено домінує відкирита модель рекрутування політичних еліт, де домінує антверпенська система. Слід також звернути увагу, що серед портретів політичних еліт є тільки один спадкоємець елітарності, усі інші пройшли усю систему рекрутування щоб стати представником політичної еліти, Виходячи з цього, слід звернути увагу на особистісні якості сучасних політичних еліт, щоб сформулювати генезу їх формування. Важливим фактором відбору стала також підтримка суспільства як один із компонентів системи.

Біографії розглянутих політичних лідерів свідчать про широкий спектр спільних рис: по-перше, їх об'єднує вікова категорія, тобто вони є представниками одного покоління; по-друге одним із найбільш вагомим фактором є освіта, що підтверджує рівень професійності та формує компетенцію у їх професійній діяльності. По-третє, виходячи із біографічних даних, протягом майже усього свідомого віку вони займалися активною громадською діяльністю, що є підтвердженням слідуванням принципів, які проголошені у статутах політичних партій, до яких вони належать.

Усі ці спільні риси є основними ознаками механізму формування політичних еліт Канади, що залежить від особистого фактору окремих груп суспільства, що наочно продемонстровано.

4.2. Образ Джастіна Трюдо як бренд на політичній арені в міжнародному контексті

Бути помітним на світовій арені важко для лідера не наддержави. Канадський прем'єр-міністр Джастін Трюдо належить до невеликої кількості, чия знаменитість стрибає від внутрішньої політики до міжнародної поп-культури. Але який саме образ проектує «бренд Трюдо»?

Неможливо побудувати остаточний опис. Споживачі формують емоційну прихильність до певних брендів, стаючи лояльними до бренду та його символів, віддаючи перевагу йому над альтернативами навіть під час кризи.[140] Клеймити політика складно, враховуючи, що люди не є неживими та податливими.. У політиків набагато більше стимулів. Деякі з цих змінних є достатньо фіксованими (наприклад, приналежність до партії, юрисдикція, демографічні характеристики), деякі можуть бути скориговані (наприклад, одяг, манери поведінки, тон голосу), а деякі вимагають групових зусиль (наприклад, державна політика, речники). Експертне використання маркетингової суміші не є гарантією того, що бажані повідомлення прорвуться через спілкування, якому щодня піддаються громадяни у всьому світі. Більшість з них приділяють мізерну увагу політиці; навіть якщо вони це роблять, глобальне висвітлення новин, як правило, ігнорує канадських політиків. Більше того, виборці обробляють інформацію різними способами.

У Канаді прихильник Ліберальної партії схильний бачити свого лідера набагато інакше, ніж інших представників. В інших країнах люди матимуть протилежні враження про Трюдо на основі ідеології або інтересу до Канади.

Бренд будь-якого канадського лідера незмивно асоціюється зі стереотипами самої Канади. Канада представляє приємнішу, добрішу версію Сполучених Штатів. Слова, що використовуються для опису Канади в індексі

брендів країн FutureBrand, включають доброзичливість, веселощі, свободу, чистоту та сніг. (FutureBrand 2015: 25).[141]

Таким чином, прем'єр-міністр на міжнародному рівні визнаний лідером нації ввічливих, законослухняних громадян, які грають у хокей, насолоджуються високим рівнем життя та живуть у безпечному середовищі природної краси.

Бренд «Трюдо» є родовим, але він кидає виклик більш жорстким стереотипам. Для консерваторів він є лідером соціалістичного осередку високих податків, неякісної медичної системи, німецьких законів про наркотики та політичної коректності. Серед прогресистів він тонізує популізм Brexit, президентство Дональда Трампа, боротьбу з імміграцією настрої та права риторика. Є більше вражень: екологи розглядають Канаду як динозавра зі зміною клімату через викиди нафти/смолистого піску, а інтернаціоналісти нарікають, що канадський політик надає пріоритет внутрішній політиці перед глобальною активністю, тощо.

Усі подібні думки про Канаду та світову політику покладаються на бренд «Трюдо». Перш за все, образ Джастіна Трюдо є продовженням його відомого батька, колишнього прем'єр-міністра П'єра Трюдо.

З маркетингової точки зору син використовує власний капітал він отримує користь, набуває позитивних рис, розвиваючи власну персону та відмежовуючись від негативу.

Прихильність представників лібералізму до бренду родини Трюдо, який тяжів від репрезентації національної єдності до втілення цінностей Канадської хартії прав і свобод, стримує здібності до повороту в суспільній свідомості.

Захоплення ЗМІ та громадськістю П'єром Трюдо наприкінці 60-х років минулого століття досягло такого шаленства, що явище отримало назву Трюдоманія. Його привабливість втілила модну субкультуру модної музики, стильних костюмів, поп-арту та космополітичного світогляду в країні, яка звільнилася від своїх колоніальних коренів. Молоді жінки-ліберали

переслідували його перед камерами. Він зустрічався з артистами, такими як Барбара Стрейзанд. [150]

Є паралелі з першими роками часів Джастіна Трюдо в тій самій ролі. Річард Німіджян серед тих, хто спостерігає, як молодший Трюдо прикрашав обкладинку журналу Vogue,[142] використовував вишукані шкарпетки як дипломатичний інструмент і описується в американських ток-шоу як найсексуальніший політик у світі.[124]

Трюдо настільки прагнув спроектувати образ демократичної доступності, що швидко став відомим як селфі-прем'єр-міністр. Цей останній пункт відмежовується від епохи його батька. Смартфони та соціальні медіа створюють зображення у далеких місцях, що миттєво подорожують світом.

Цифрові фотографії та відео створюються щодня та циркулюють через Facebook, Instagram та Twitter.[89] Користувачів політичних папараці та соціальних медіа приваблюють красиві люди, знаменитості та поп-культура, особливо в поєднанні з іміджем доступності. На світовому ринку політичних розваг увага приділяється історіям життя та інтересам людини; державна політика - це думка. Ще мільйони людей у віддалених місцях будуть піддані фотовибуху весілля без сорочок Трюдо порівняно з невеликою кількістю тих, хто вивчатиме політику свого уряду.

Американська телеведуча Еллен Дедженерес Відомо, що Трюдо був "натхненням" для публічного вибачення свого уряду ЛГБТК-канадці, які зазнали переслідувань через свою сексуальну орієнтацію, є скоріше винятком, ніж правилом.

Отже, Ліберальна партія Канади створила чергового персонажа, який проектує ідеалізм ліберальних еліт, які значною мірою зосереджені в столичних містах. Вони дбають про Канаду, міжнародний імідж та роль у закордонних справах.

Ці світові мислителі знаходять престиж у Канаді, маючи місце в Раді Безпеки ООН. Коли республіканець перебуває в Білому домі, вони борються

проти тісніших зв'язків з Вашингтоном, а коли демократ перебуває на посаді, вони обдурюють канадські зв'язки.[3] Це одні з найрізноманітніших причин, чому Стівен Харпер і Консервативна партія надавали пріоритет внутрішній політиці та виявляли очевидну неприхильність до глобальних політичних інституцій.

Коли Джордж Буш (республіканець) був президентом, консерватори закликали канадців підтримати війська в Афганістані, патріотична позиція, яка виявив усвідомлення того, що Буш був непопулярним у Канаді.[54]

Контрасти між прем'єр-міністрами Харпером та Трюдо виходять за рамки політики та практики. Для світових ЗМІ Харпер був лише черговим білим хлопцем середнього віку у костюмі, який не мав привабливості. І навпаки, його наступник - красень і на правій стороні політичної коректності.

Це робить Трюдо привабливим для легких розважальних програм, починаючи від Vanity Fair і закінчуючи TMZ.[55]

Прем'єр-міністр раціоналізує увагу, приділену йому та його дружині Софі Грегуар Трюдо, як хороший спосіб забезпечити міжнародну експозицію Канади, особливо серед тих, хто зазвичай не звертає уваги на канадську політику.

Справи Канади обговорювали питання про набіг країни на миротворчі операції Організації Об'єднаних Націй як "спираючись на бренд Трюдо" (2016).[79]

Багато в чому він маркетингова магія. Політика Трюдо привертає увагу ЗМІ порталів, такі як The New York Times та The Guardian.[100]

Найбільш прославленим є його фемінізм, що найкраще символізується призначенням кабінету, збалансованого за статтю. Візуальні зображення прем'єр-міністра, що роздає пальто сирійським біженцям, що прибули до Канади, теж вразили емоційний акцент.(Див. Додаток) У деяких файлах Трюдо намагався уникати новин, таких як переговори про вільну торгівлю із США через ризик потрапити на неправильний бік президента Трампа..

Політична знаменитість схильна до припливів і відтікв, щоб її піддавали або висміювали. Світло міжнародної торгової марки Джастіна Трюдо, мабуть, зменшується. У 2016 році він відвідав щорічну зустріч Світового економічного форуму, відому як Саміт у Давосі.[76] Подія збирає відомих ділових, політичних, розважальних та інших лідерів. Канадські ЗМІ повідомляють, що до їхнього нового прем'єр-міністра ставились як до рок-зірки.[89] Він зустрічався з діловими особистостями та спілкувався із такими знаменитостями, як Боно, Леонардо Ді Капріо та Кевін Спейсі. Через рік політична ситуація змінювалась. В 2017 році австралійські та новозеландські ЗМІ потрапили в Трюдо, щоб пропустити зустріч лідерів Транстихоокеанського партнерства. Вже не свіже обличчя, у 2018 році Трюдо та його сім'я зіткнулись із всесвітніми насмішками за те, що вони одягали традиційні індійські вбрання у відверті фотографії, а його адміністрацію критикували за запрошення екстреміста-сикха на офіційну службу в Нью-Делі.[59]

Трюдо йде тим же шляхом, що й його батько та президент Обама: блиск ЗМІ згасає, коли тернистий бізнес управління набуває чинності.. Накопичення суперечливих рішень, порушені обіцянки, псевдоскандал, неетична поведінка та негативні новини накопичуватимуть та завдаватимуть шкоди торговій марці «Трюдо». Ідеалізм, що прикріплюється до висхідної зірки, поступово змінюється реалізмом, що прем'єр-міністр - це людина з вадами, яка просуває політичний порядок денний. Певною мірою внутрішні розлади мало стосуються за межами Канади. Зовнішня обізнаність про Трюдо обмежена, і знайомство, ймовірно, будується через поверхневі соціальні мережі. Сюди входять враження в елітарних колах про те, що гарний, здоровий канадець є фольгою для підлого та безглузлого президента Трампа.[90]

Трюдо також входить у хвилю молодих харизматичних лідерів, серед яких Хасінда Ардерн (Нова Зеландія), Луїджі Ді Майо (Італія), Себастьян Курц (Австрія), Еммануель Макрон, Франція), Маттео Ренці (Італія), Тааві

Ройвас (Естонія) та Лео Варадкар (Ірландія).[95] Контраст із непокірними протилежними супротивниками та його попередником-консерватором дає хорошу історію бренду.

Глобальні опитування громадської думки про світових лідерів звертають увагу на країни з більшим ступенем впливу, такі як Китай, Німеччина, Росія, США Королівство та США. [98]

Опитування Інституту Ангуса Ріда виявило, що більше, ніж половина канадців вважає, що слава Трюдо є чистим позитивом для Канади (Інститут Ангуса Ріда, 2017).[82]

Однак те ж опитування показало, що так само багато канадців вважають, що уряд Трюдо приділяє надмірну увагу зв'язкам з громадськістю та фотознімкам. Крім того, поїздка в Індію стала катастрофою для зв'язків з громадськістю, що означає поступове падіння рейтингів Трюдо.

Вперше більшість канадців не схвалили його виступ на посаді прем'єр-міністра, рівень популярності гірший, ніж у Харпера в той самий момент їхнього перебування на посаді (Інститут Ангуса Ріда, 2018).[101]

Його імідж вдома, а не за кордоном, набув знову більшого значення з наближенням федеральних виборів 2019 року.[89]

Отже, можна підвести підсумок, що образ політичного лідера має важливе значення для цілісної побудови іміджу держави в цілому, але слід зазначити, що образ всередині державі та на геополітичній арені сприймається по-різному. На міжнародній арені образ формується із сприйняттям стереотипів про Канаду, тому образ Джастіна Трюдо для інших країн є лідером вільної, безпечної країни із високим рівнем життя і природною красою.

Бренд «Трюдо» складався протягом століть, бо протягом останніх десятиліть його представники є актуальними і популярними темами в суспільстві і визначив позитивне сприйняття.

Серед іншого, слід виділити, що важлива роль бренду полягає у підсиленні міжнародного інтересу до цієї країни, формуванні образу Канади

у глобальному вимірі, що виводить країну на новий рівень можливостей і розвитку, а саме відстоювання принципів демократії на політичній арені, будучи авторитетом для інших, менш розвинутих держав.

Ідеалізм легко зруйнувати, тому слід підтримувати сформований успішний образ і своєю політичною діяльністю, бо першочергова функція політичних еліт - державне управління. Отже, варто підсумувати, що політичне лідерство Джастіна Трюдо та створений образ на політичній арені, дійсно завойовує прихильність міжнародних спільнот до привабливої, харизматичної та медійної особистості.

ВИСНОВКИ

В результаті нашого дослідження ми прийшли до висновку, що політична еліта – соціальна група, яка займає провідні позиції в органах державного управління та інститутах влади. Кожна країна, відрізняється як територіальними особливостями, так і історичною, культурно-традиційною спадщиною країни і відповідно має особливі умови для унікальних механізмів формування політичної країни. Також ми визначили, що процес утворення, розвитку та позиціонування політичної еліти Канади відбувається під впливом внутрішньополітичних факторів, які дуже тісно пов'язані із процесами і функціями органів державного управління і інститутів влади в країні, на території якої ці еліти формуються.

З метою всебічного вивчення ключових аспектів предмету даного дослідження, нами було опрацьовано комплекс джерел та наукової літератури. В результаті ми мали змогу дослідити концепції та підходи до вивчення політичних еліт в політичній думці сучасності. Та визначено наступні фактори, завдяки яким формуються еліти:

1. Серед людей в спільноті завжди буде працювати принцип нерівності, у їх якостях, інтелектуальних здібностях та бажанні відстоювати громадянську позицію і брати участь у політичному житті країни;
2. Закон поділу праці. Ефективна управлінська діяльність може бути гарантована компетентним підходом до професійної діяльності.
3. Ступінь високої відповідальності в управлінській діяльності та її стимулювання, наданням високого значення в суспільстві.
4. Управлінська діяльність формує політичну еліту надаючи особливих привілеїв в соціумі, владу розподілу і диктування цінностей, набуття авторитетності в очах суспільства та доступ до обмеженої інформації.
5. Вихід управлінських діячів з-під певного контролю, яких здійснюється над іншими.
6. Тенденція конформізму серед населення, які мало цікавляться політичними процесами та маленький відсоток пасіонаріїв.

Саме тому, відштовхуючись від вже існуючих опублікованих наукових праць, ми спробували систематизувати інформацію та дати визначення щодо політичних партій у контексті формування політичної еліти Канади.

Використаний нами масив наукових робіт, а також самостійний аналіз джерел, на нашу думку, дав змогу максимально об'єктивно розглянути поставлену проблему, вивчивши її соціальний і політичний аспекти.

Під час нашого дослідження, спираючись на роботи зарубіжних науковців, зокрема канадських вчених ми спробували розглянути передумови формування політичних еліт Канади. Це дало нам можливість зрозуміти, що основним каналом формування політичної еліти Канади є політичні партії як канал наповнення органів державної влади та політичних інститутів.

Окрім політичних партій слід виділити також державний апарат, місцеве самоврядування та систему освіти, які також сприяють компетентному та якісному формуванню еліт. Канадський досвід формування сучасної політичної еліти поєднує в собі 2 системи формування політичної еліти: Антрепренерську та систему гільдій. З одного боку, він визначається відкритістю, можливістю увійти в політичні еліти представнику будь-якого ступеня спільноти при цілеспрямованих діях, персональних якостях, міцній громадській позиції та вмінню знайти підтримку електорату, а з іншого боку канадський консерватизм і традиціоналізм, що відображається у закритості системи відбору політичної еліти., що генерує бюрократизм і є причиною падіння ефективності в управлінні, і надає особливі управлінські привілеї представникам елітарного слою.

Слід підкреслити місце і роль канадських політичних еліт у контексті формування державного управління, слід визначити, що в Канадському досвіді розвитку політичних еліт на рівні державного управління потрібно зазначити наступні особливості:

- поєднання досвіду країн із багатолітнім досвідом формування і розвитку державного управління;
- безперервне покращення системи;

- законодавче підґрунтя;
- прагматизм в державній службі, що є вираженим у принципах та механізмах їх реалізації;
- ефективна та компетентна система навчання, що є обов'язковою для кадрів державної служби;
- направленість програм лідерства і навчання на збереження національних принципів та інтересів.

В ході дослідження, ми намагалися розкрити вектори позиціонування регіональних політичних еліт Канади. На регіональному рівні сучасні політичні еліти є невеликою соціальною групою, яка має істотний вплив у процесі управління державою і доступ до права прийняття вагомих рішень, як мінімум, в масштабах регіону. Також вони є активними у формуванні стратегій розвитку та свого персонального положення – у які вже закладена певна ідеологія і принципи цієї соціальної групи.

Щодо ролі політичних партій Канади слід додати, що, Канадському суспільству притаманна модель партійного рекрутування правлячих еліт і лідерів з виборної конкуренцією в боротьбі за владу. Не можна не відзначити роль партій, що мають власні інтереси, стратегії, ресурси, оскільки саме вони та їх ідеологія в канадському суспільстві виступають посередниками між виборцями і кандидатами в еліту. В результаті колективної рекрутаційної діяльності партій в Канаді формується: партійно-сегментована еліта, що виділяє серед усіх партій правлячу групу і опозицію, що реально конкурують між собою та співпрацюють в процесі управління державою.

Ми також роздивилися політичні партії Канади виділивши основні сили на внутрішньополітичній арені Канади: Ліберальна партія, Консервативна партія, Квебекський блок, Нова демократична партія та Партія Зелених та відповідно політичні еліти, що є лідерами партій – Джастін Трюдо, Едрю Шир, Джагмет Сингх, Ів-Франсуа Блает, Елізабет Мей.

Важливим буде зазначити, що основою канадської єдності є значення цінностей. Фактор регіоналізму громадян сприяє визначенню спільних інтересів громадян і одним із ключових пріоритетів є роль держави.

Канадські політичні еліти є активними учасниками економічного і політичного процесу, забезпечує збереження прав і свобод окремої людини та нації в цілому і гарантом безпеки країни. Особливо роль політичної еліти прослідковується у вирішенні соціальних питань. Досить значимою є роль політичної еліти у забезпеченні функціонування парламентської системи, загальнофедеральних партійних структурах, у формуванні загальнонаціонального законодавства і багато іншого, що є об'єднуючим фактором канадського суспільства як нації.

Наш аналіз виявив не тільки багатоплановість і фрагментарність сприйняття політичної еліти соціальними групами населення, а й одночасно його суперечливість, що проявляється в амбівалентному ставленні груп канадців до політичної системи, її інститутів, держави, партій, політичній еліті. Ця амбівалентність виражена у захоплені сформованих персональних образах політичної еліти та одночасному невдоволенні політичною діяльністю партій, інститутів влади, які представляють ті самі політичні еліти.

Не беручи до уваги протиріччя, що виникають в канадському суспільстві, слід зазначити, що канадський досвід відображає певну стабільність у розвитку держотворення, що підтверджується успіхом у формуванні державного управління, його широкими можливостями, та у постійному політичному процесі, який сформувався в умовах історичного і традиційного культурного, соціального і політичного розвитку канадського суспільства. Сформульовано також

Отже, підсумовуючи вищевикладене, механізми формування сучасної політичної еліти Канади, її роль та модель розвитку може бути запозичена іншими державами як досвід для формування стабільного і стійкого розвитку в державному управлінні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Література

1. Angus Reid Institute. 2017. 'Charismatic' and 'modern' or 'arrogant' and 'flaky'? Canadians weigh in on the Trudeau brand" 19 October. URL: <http://angusreid.org/trudeau-brand/> (режим доступу)
2. Bottomore T.: Elites and society (Second edition), Routledge, London. 1993.
3. Bottomore T.B. 1964. Elites and Society. London: C.A. Watt and Co. Ltd. Burnham, James. 1943.
4. Bourdieu P, Castel R., Boltanski L., Chamboredon J.: Un art moyen: essai sur les usages sociaux de la photographie, Ed. De Minuit, Paris. 1965
5. Bourdieu: La distinction. Critique sociale du jugement, Ed. De Minuit, Paris. 1979.
6. Domhoff, G. W. The power élite and the state: how policy is made in America, Aldine de Gruyter, Hawthorne, New York.1990
7. Downs G. An economic theory of democracy. New.York. 1957.136 p.
8. Easterly, W.“Institutions: top down or bottom up?”, American Economic Review: Papers & Proceedings, 98 (2), pp. 95-99. 2008
9. First Lectures in Political Sociology. New York: Harper Torchbooks.1966. Political Parties. New York: Free. Mills, C. Wright. 1965. "Notes on Mosca". pp 161-163 in Pareto and Mosca.
- 10.Garrigou, A. Les élites contre la République. Sciences Po et l'ENA, La Découverte, Paris. 2001.
11. Gaxie, D. “Les facteurs sociaux de la carrière gouvernementale sous la Cinquième République de 1959 à 1981”, Revue Française de Sociologie, 24 (3), pp. 441-465. 1983
12. Gazmuri, C. “Notas sobre las élites chilenas, 1930-1999”, Documento de Trabajo, 3, Instituto de Historia, Pontificia Universidad Católica de Chile. 2001.
13. Genieys, W. “The sociology of political elites in France: the end of an exception?”, International Political Science Review, 26 (4), pp. 413-430. 2005.

- 14.H. Stuart. *The People's Choice: How the Voter Makes Up His Mind in a Presidential Campaign*. *New York: Columbia University Press*. 1965. 2009.
- 15.Harris M. *Party of One* .Stephan Harper and Canada’s radical makeover with a new afterword. Penguin random house, 2015.
16. Hartmann, M. (2007): *The sociology of elites*, Routledge, London/New York.
17. Hartz L. *The Founding of new societies: studies in the history of the United States, Latin America, South Africa, Canada, and Australia*. New York: Harcourt, Brace and World, 1964.
- 18.Helliwell J., Layard R., Sachs J. *World happiness report 2017/ Canadian institute for advanced research and Vancouver school of economics*. University of British Columbia, 2017. URL: <http://worldhappiness.report/ed/2017/>
- 19.Hennessy B. *On the Study of Party Organization*. – Boston. 1968. – 119 p
20. Hibbs D. *Political Parties and macroeconomic policy*. *American Political Science Review*.1997. vol. 7.1467– 1487 pp.
21. Higley, J.Elite theory in political sociology, University of Texas at Austin. 2008
22. Hoeffler S. and Keller K. L. *The marketing advantages of strong brands*. *Journal of Brand Management* 10(6): 421-45. 2003.
23. Hoeffler, S. and K.L. Keller. *The marketing advantages of strong brands*. 2003
- 24.Hunter, F. *Community power structure: a study of decision makers*, *University of North Carolina Press*, Chapel Hill. 1953
25. J.H. Meisel (Eds.). *Englewood Cliffs. N.J.:Prentice-Hall*. Michels, Robert. [1949] 1965.
26. Johnston, Richard. 2014. *Canada Is Polarizing—and It's Because of the Parties*, in Daniel J. Hopkins and John Sides, eds. *Political Polarization in American Politics*. New York: Bloomsbury, pp. 120-125. Also accessible atThe Monkey Cage:<http://www.washingtonpost.com/blogs/monkey-cage/wp/2014/02/18/canada-ispolarizing-and-its-because-of-the-parties/>

27. Journal of Brand Management 10(6): 421-45. Lalancette, M. and V. Raynauld. 2017. The power of political image: Justin Trudeau, Instagram, and celebrity politics.
28. Kevins, Anthony, and Stuart N. Soroka 2018. Growing Apart? Partisan Sorting in Canada, 1992–2015.
29. LaPalambara. M. Weiner. Political Parties and Political Development. Princeton, 1966.
30. Levendusky M The Transformation of Democracy. New Brunswick. New Jersey: Transaction Books. Powers, Charles, H. 1987.
31. Levi, G. “Les usages de la biographie”. *Annales ESC*. 44 (6), 1989. 1325-1336 pp.
32. Luckmann (1966): Social construction of reality: a treatise in the sociology of knowledge, Anchor Books, Garden City, NY.
33. Macridis R. Introduction: The History, Functions and Typology of Parties. – N.Y., 1967
34. Marland A., Giasson T., Lawlor A. Political Elites in Canada: Power and Influence in Instantaneous Times: Communication, Strategy, and Politics. Canada. 340 p.
35. Martin, D. “If this is Trudeau putting Canada ‘back’ on the world stage, we should get off.” CTV. 2018
36. Martin, D. 2018. “If this is Trudeau putting Canada ‘back’ on the world stage, we should get off.” CTV News, February 22. URL: from <https://www.ctvnews.ca/politics/don-martin-blog/don-martin-if-this-is-trudeau-putting-canada-back-on-the-world-stage-we-should-get-off-1.3815230> [режим доступа]
37. Marvick, D. Continuities in Recruitment Theory and Research: Toward a New Model”. *Elite recruitment in democratic polities: comparative studies across nations*. New York: Sage. 1976. 29-44 pp

38. Mason, Liliana.. “I Disrespectfully Agree”: The Differential Effects of Partisan Sorting on Social and Issue Polarization. *American Journal of Political Science* 59 (1): 2015. 128-45 pp.
39. Mathiot, P. Sawicki F. “Les membres des cabinets ministériels socialistes en France: recrutement et reconversion. *Revue Française de Science Politique.* 49 (2), 1999. 231-264 pp.
40. Meisel J.H. (Eds.). Englewood Cliffs. N.J.:Prentice- Hall. Lipset, S.M., Trow, M.A., Coleman, J.S.. 1962. *Union Democracy.* Garden City, New York: Anchor Books. Meisel, James, H. 1965.
41. Michels, R. *Political parties: a sociological study of the oligarchical tendencies of modern democracy,* *Batoche Books.* Kitchener. 2001.
42. *Neither Liberal nor Conservative: Ideological Innocence in the American Public.* *Chicago: University of Chicago Press.* Krehbiel, Keith. 1998.
43. Patz, R. *The Problem of Candidate Selection and Models of Party Democracy.* *Party Politics,* 2001. 7: 277.
44. *Pivotal Politics: A Theory of U.S. Lawmaking.* *Chicago: University of Chicago Press.* Lazarsfeld, Paul F. Bernard Berelson, and Hazel Gaudet. 1948.
45. Ranney A. Kendall W. *Democracy and the american party system.* New.York. 1956. 283 p.
46. Ranney A. *The Concept of party.* *Political Research and political Theory.* Cambridge.1968
47. Rosenbaum A. & Mermel M. *Why now is time to rethink regionalism.* *Cornell Journal of Planning and Urban Issues.* Spring 1995. Vol. 10. 218.
48. Sartori G. *European Political Parties: Case of Polarized Pluralism.* New.York. 1970. 4-27 p.
49. Sartori G. *Sociology of Parties. A Critical Review.* West Berlin, 1968. 2–16 p.
50. Sieberer U. *Party unity in parliamentary democracies: A comparative analysis.* *The Journal of Legislative Studies.* 12. 2006. 150–178 pp.
51. *The Canadian Party System: An Analytic History.* Vancouver, BC: UBC Press. Jost, John T. 2006.

52. Van Houten, P. Multi-level Relations in Political Parties. A Delegation Approach. *Party Politics*. 2009.15: 137-156 pp.
53. Weber M. Social and economic organization. New York. 1974. 234 p.
54. Weber, M. *Essays in Sociology*, ed. H.H. Gerthe and C.W.Mills. 1946
55. Xiao, G. (2003): “The rise of technocrats”. *Journal of Democracy*. 14 (1), 60-65 pp.
56. Анохин М.Г., Бочанов М.А., Ваховский А.М., Гришин О.Е., Давыдов В.Н., Глебов В.А. и др. *Политика. XXI век. Инновационные технологии*. Москва: РУДН. 2013.
57. Ашин Г. *Современные теории элиты: критический очерк*. Москва: *Международ. Отношения*. 1985.
58. Ашин Г.К. Демократический элитизм – реальность или иллюзия?. *Власть*. 1998. № 4. 6.
59. Ашин Г.К. Правящая элита и общество. *Свободная мысль*. 1993. №7. 7.
60. Ашин Г.К. Элита и демократия. *Вестн. МГУ*. 1996. № 4. 8.
61. Баррадос М. Шляхи забезпечення професійної та політичної прозорості державної служби : інформ. матеріали до лекції для слухачів НАДУ при Президентові України, 21 січ. 2009 р. / М. Баррадос. Київ: [б. в.]. 2009. 13 с.
62. Бессонова М.М. Канада – США та Україна – Росія: спроба порівняльного аналізу / Бессонова М.М. // “Розвиток демократії в Україні”. Матеріали міжнародної наукової конференції (Київ, 29 вересня – 1 жовтня 2000 р.) – Київ: Центр освітніх ініціатив, 2001. – С.15-28.
63. Бессонова М.М. Проблема збереження культурного суверенітету Канади / Бессонова М.М. // Тези доповідей 62 Міжнародної конференції молодих вчених “Каразінські читання” 24 квітня 2009 р. *Харківський Національний Університет імені В.Н. Каразіна*. Харків, ХНУ, 2009. С. 32-33
64. Вебер М. Избр. произв. Москва: Прогресс, 1990. 674 с.
65. Вебер М. Политика как призвание и профессия. *Избранные произведения: Пер. с нем.* Москва: Прогресс, 1990.

66. Гильманов В. Особенности партийного рекрутмента в демократических режимах и гибридных режимах с доминантной партией. *экономика и управление: научно-практический журнал*. 2017. № 4 (138).
67. Данилов С.Ю. Двухпартийная система Канады: тенденции развития. Москва. 1982.
68. Данилов С.Ю., Шило В.Е. Политико-государственный механизм современной Канады: сравнительно-историческое исследование. Москва. 2011.
69. Дарендорф Р. У пошуках нового устрою: Лекції на тему політики свободи у ХХІ столітті / А. Орган (пер.з нім.). Київ: ВД „Києво–Могилянська академія“. 2006. 110 с.
70. Дюверже М. Политические партии. Пер. с франц. Москва: *Академический Проект*. 2002. 538 с.
71. Дюркгейм Э.О разделении общественного труда. Метод социологии. Москва: Европа. 2007. 244 с.
72. Комаров А.Н. К вопросу о сущности канадского консерватизма. *Канадский ежегодник. Труды РОИК*. 15. Москва, 2011. С. 65-79.
73. Комаров А.Н. Победа на всеобщих выборах в Канаде в 2011 г. как завершение приспособления Консервативной партии к современности. *Американский ежегодник*. Москва: *Весь мир*, 2012. С. 276-288.
74. Комаров А.Н., Комарова Н.П. Основные направления государственной политики канадских консерваторов в 2008-2011 гг. *Канадский ежегодник. Труды РОИК*. 17. Москва, 2013. С. 57-71.
75. Комаров А.Н., Комарова Н.П. Экономика и социальные процессы в изменяющемся мире (на примере стран Европы и Америки в новейший период) // *Материалы IV Международной научно-практической конференции «Образование. Наука. Культура 2012*. Гжель, 2013. С. 422-426.

76. Кочегарова Н.И. Великобритания и новая канадская конституция (1980–1982) // Великобритания, Франция и США в международных отношениях нового и новейшего времени. Москва. 1985
77. Липсет С., Роккан С. Структуры размежеваний, партийные системы и предпочтения избирателей. *Партии и выборы. Хрестоматия.* – Москва. – Ч.1. 2004.
78. Лінц Х. Президентська система і парламентаризм / Демократія. Антологія / Упоряд. О. Проценко, Київ.: Смолоскип. 2005. С. 802 – 827.
79. Мак'явеллі Н. Флорентійські хроніки; Державець / Пер. з іт. Київ: Основи. 1998. 492 с.
80. Меркель В., Круассан А. Формальные и неформальные институты в дефектных демократиях // Полис. 2002. 1. 6 – 17 с.; 2. 8–16 с.
81. Миллс Р. Властвующая элита. Москва, 1959.
82. Михельс Р. Социология политической партии в условиях демократии. Главы из книги. *Диалог.* 1990. № 3,5,9,11,15,18
83. Мишин А.А. Парламент Канады // Парламенты мира. Москва. 2011.
84. Монтескье Ш.Л. О духе законов. *Избр. произведения.* Москва. 1955. 418–435 с.
85. Монтескье Ш.Л. Размышления о причинах величия и падения римлян. *Избр. произведения.* Москва, 1955. 76 – 93 с
86. Острогорский М.Я. Демократия и политические партии. Москва: “Российская политическая энциклопедия” (РОССПЭН). 1997. 640 с. 96.
87. Парето В. О применении социологических теорий. *Социс.* 1995. № 10.
88. Руссо Ж.-Ж. Об общественном договоре. – СПб., 1967. – с. 37-163.
89. Устинова О.В. Особенности репрезентации образа Канады в политическом дискурсе. *Вестник Российского университета дружбы народов. Серия: Теория языка. Семиотика. Семантика.* 2018. 9. 1. 136—157 с.
90. Фурсова Л. Н. Иммиграция и национальное развитие Канады. Москва : Наука 1975. 436 с.

91. Хантингтон С. Будущее демократического процесса: от экспансии к консолидации. *Международная экономика и международные отношения*. 1995. № 687 – 95 с.
92. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций / Самюэль Хантингтон; Пер. с англ. Т. Велимеева. Москва: АСТ: АСТ МОСКВА. 2006. 571 с.
- Джерела*
93. “In Defense of Political Staff.” *Canadian Parliamentary Review* 35, 3: 33–39. Bryden, Joan. 2016.
94. “On the Verge of Total Dysfunction: Government, Media, and Communications.” In *How Canadians Communicate IV: Media and Politics*, edited by Waddell Taras and Waddell Ch., 45–54.
95. “Trudeau Promotes Wide-Open Liberal Party, End to Party Membership.” *Global News*, April 3. URL: <https://globalnews.ca/news/2615587/trudeau-promotes-wide-open-liberal-party-end-to-party-membership/>
96. Adams M. “Foreword.” In *Polling and Public Opinion: A Canadian Perspective*, edited by Butler P., ix–xv. Toronto: *University of Toronto Press*. Alboim, Elly. 2012
97. Angus Reid Institute. 2018. “Scheer’s delight? If an election were held tomorrow, CPC could have a shot at majority government.” 19 March. URL: <http://angusreid.org/federal-issues-march2018/> [режим доступа].
98. Angus Reid Institute. 2018. “Scheer’s delight? If an election were held tomorrow, CPC could have a shot at majority government.” 19 March. URL: <http://angusreid.org/federal-issues-march2018/> [режим доступа].
99. Barozet E., Aubry M.: “De las reformas internas a las candidaturas presidenciales autónomas: los nuevos caminos institucionales de Renovación Nacional”, *Política*, 45, pp. 165-196.
100. Bennedsen, Morten, and Sven E. Feldmann. “Lobbying Bureaucrats.” *Scandinavian Journal of Economics* 108, 4: 2006. 643–68. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9442.2006.00473.x>

101. Blanchfield M. “Canada mulled using ‘Brand Trudeau’ to help pitch world on peacekeepingreturn.” Toronto Star, December 30. 2016. URL: <https://www.thestar.com/news/canada/2016/12/30/canada-mulled-using-brand-trudeau-to-help-pitch-world-on-peacekeeping-return.html> [режим доступа]).
102. Blanchfield, Mike.. “Canada mulled using ‘Brand Trudeau’ to help pitch world on peacekeepingreturn.”Toronto Star, December 30. 2016. URL: <https://www.thestar.com/news/canada/2016/12/30/canada-mulled-using-brand-trudeau-to-help-pitch-world-on-peacekeeping-return.html> [Accessed 1 March 2018].
103. Boutilier, A. “Privy Council Office Wants \$600,000 More to Update Trudeau’s Website.” Toronto Star, March 5. URL: <https://www.thestar.com/news/canada/2016/03/05/privy-council-office-wants-600000-more-to-update-trudeaus-website.html>
104. Brand command: Canadian politics and democracy in the age of message control. Vancouver: UBC Press.
105. Canada justice laws. URL: <http://lawslois.justice.gc.ca/eng/acts>
106. Canada School of Public Service Act. URL <http://lawslois.justice.gc.ca/eng/acts/C-10.13/>
107. Canada School of Public Service Act. URL: <http://lawslois.justice.gc.ca/eng/acts/C-10.13/>
108. Canada School of Public Service Web Site . URL : <http://www.cspsefpc.gc.ca>
109. Canadian Journal of Political Science 51(1): 103-133. Kinder, Donald R. and Nathan P. Kalmoe. 2017
110. Castelló, Enric, and Marta Montagut. 2011. “Journalists, Reframing, and Party Public Relations Consultants: Strategies in Morning Talk Radio.” Journalism Studies 12, 4: 506–21. <https://doi.org/10.1080/1461670X.2010.530969>.
111. Conservative Party. URL:<https://www.conservative.ca/>

112. Corruption Perceptions Index. URL: https://www.transparency.org/news/feature/corruption_perceptions_index/.
113. Derek A. “Federal Lobbying Activity Heats Up, Reflects Liberals’ Friendlier Stance with Consultant Lobbyists.” Hill Times, March 21, 1. 2016.
114. Disclosure of position reclassifications. Treasury Board of Canada Secretariat Web Site. URL : <http://www.psagency-agencefp.gc.ca/faq/recls-eng.asp>
115. Domhoff, G. W. “Who really ruled in Dahl’s New Haven?”, URL: <http://www.whorulesamerica.net>
116. Edmonton: Athabasca University Press. Aucoin, Peter. 2012. “New Political Governance in Westminster Systems: Impartial Public Administration and Management Performance at Risk.” *Governance: An International Journal of Policy, Administration, and Institutions* 25, 2: 177–99. URL: <https://doi.org/10.1111/j.1468-0491.2012.01569.x>.
117. Espinoza, V. (2010): “Redes de poder y sociabilidad en la élite política chilena. Los parlamentarios 1990-2005”, *Polis*, 9 (26), pp. 251-286.
118. Executive (EX) group qualification standard . URL: <http://www.tbs-sct.gc.ca/dev/qual-eng.asp>
119. Executive (EX) group qualification standard. URL: <http://www.tbs-sct.gc.ca/dev/qual-eng.asp>
120. FutureBrand. 2015. Country brand index 2014-15. URL from: <https://www.futurebrand.com/uploads/CBI2014-5.pdf> [режим доступу].
121. FutureBrand. Country brand index 2014-15. 2015. URL: <https://www.futurebrand.com/uploads/CBI2014-5.pdf> [режим доступу].
122. Gallup International. 2017. Global leaders: Gallup International’s 41st annual global end of yearsurvey.” URL: http://www.gallup-international.com/wp-content/uploads/2017/12/2017_Global-Leaders.pdf [режим доступу].

123. Global Peace index 2017. Measuring peace in a complex world. Institute for economics and peace. 2017. URL: <http://visionofhumanity.org/indexes/global-peace-index/>.
124. *Government Structure*. Government of Canada Web Site. URL: <http://canada.gc.ca/acanada/ViewCategory.htm?font=0&lang=eng&categoryId=27>
125. Government. URL: <http://www.canada.gc.ca/>
126. Green Party. URL: <https://www.greenparty.ca/en>
127. Key Leadership Competencies. Canada . URL: <http://www.tbs-sct.gc.ca/tal/kcl/intro-eng.asp>
128. Lalancette M. and Raynauld V. 2017. The power of political image: Justin Trudeau, Instagram, and celebrity politics. *American Behavioral Scientist*. URL: [режим доступа]
129. Learning in the Public Service. URL: <http://www.cspes-efpc.gc.ca/>
130. Libertarian party. URL: <https://liberal.ca/>
131. Litt, P. *Trudeaumania*. Vancouver: UBC Press. Marland, A. 2016.
132. News, February 22. URL: <https://www.ctvnews.ca/politics/don-martin-blog/don-martin-if-this-is-trudeau-putting-canada-back-on-the-world-stage-we-should-get-off-1.3815230> [режим доступа].
133. Nimijean, R. A portrait of Justin Trudeau. Canadian Centre for Policy Alternatives. 24 August. 2017. URL: <https://www.policyalternatives.ca/publications/monitor/portrait-justin-trudeau> [режим доступа]
134. NPR. URL: <https://www.ndp.ca/>
135. Policy on Learning, Training and Development. Canada URL: <http://www.tbs-sct.gc.ca/pol/doceng.aspx?id=12405>
136. Policy on Learning, Training and Development. Canada. URL : <http://www.tbs-sct.gc.ca/pol/doceng.aspx?id=12405>
137. Positive Peace Index URL: <http://visionofhumanity.org/indexes/positive-peace-index/> (дата обращения 1.12.2020)

138. Programs Leadership. Canada School of Public Service Act . URL :
<http://www.cspc-efpc.gc.ca/forlearners/coursesandprograms/programs/index-eng.aspx>
139. Programs Leadership. Canada School of Public Service Act. URL:
<http://www.cspc-efpc.gc.ca/forlearners/coursesandprograms/programs/index-eng.aspx>
140. Public Service Alliance of Canada . URL: [http:// www.pscac-afpc.com/](http://www.pscac-afpc.com/)
141. Public Service Alliance of Canada. URL : [http:// www.pscac-afpc.com/](http://www.pscac-afpc.com/)
142. Public Service Employment Act. URL:
<http://lawslois.justice.gc.ca/eng/acts/P-33.01/page-1.html#h-1>
143. Public Service Employment Act. URL:
<http://lawslois.justice.gc.ca/eng/acts/P-33.01/page-1.html#h-1>
144. Quebecois Bloc. URL:<https://www.blocquebeois.org/>
145. Richard Nimijean. A Portrait of Justin Trudeau. 2017. URL:
<https://www.policyalternatives.ca/publications/monitor/portrait-justin-trudeau>
146. Schwartz D. How Canada is perceived around the world? *Canadian studies teachers and researchers comment on Canada. CBC News.* 2015.
<http://www.cbc.ca/news/canada/how-canada-is-perceived-around-the-world-1.3132343> (режим доступу).
147. Schwartz D. How Canada is perceived around the world? *Canadian studies teachers and researchers comment on Canada. CBC News.* 2015.
<http://www.cbc.ca/news/canada/how-canada-is-perceived-around-the-world-1.3132343> (режим доступу).
148. The Arctic. <http://arctic.ru> (дата обращения 20.12.2017).
149. Trudeau J. Prime minister of Canada.
<https://pm.gc.ca/eng/news/2017/07/01/statement-primeminister-canada-day>
150. Trudeau J. We're Canada and we're here to help. Justin Trudeau's Message to UN. *The New York Times.* URL: <https://www.nytimes.com>
151. Белік К.І. Таблиця № 1 (назва) 2020.
152. Белік К.І. Таблиця №2 (назва) 2020.

153. Захарова, Т. М. Формування політичного класу в процесі партійного будівництва. Політологічні записки. 2011. 4. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Polzap_2011_4_47
154. Конституція Канади 1967 і 1982. URL: <https://lois.justice.gc.ca/>
155. Обзор экономики и политического устройства Канады, системы государственных закупок и инициатив в области электронного правительства// *Информационные материалы Канадской программы консультирования правительства и обменов.* URL: <http://www.roskazna.ru/store/0404200802.pdf>
156. Саджек Е. Р. Муніципальна реформа: посилення місцевої влади в Онтаріо, Канада / Едвард Р. Саджек. URL: www.logincee.org/file/10559/library

Монографії та наукові статті:

157. Монографія. Національна академія державного управління при Президентові України, Українське товариство сприяння соціальним інноваціям; Ред кол.: Е.А. Афонін (голова), Ю.С. Ганжуров, В.В. Лісничий, О.В. Радченко. 2 доп. та випр. Київ: Парламентське вид-во, 2008. 400 с
158. Система державного управління Канади: досвід для України / уклад. О. І. Максимова ; за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. *Київ : НАДУ, 2010. 60 с. (монографія)*
159. Калашнікова С. А. Освітня парадигма професіоналізації управління на засадах лідерства : монографія / С. А. Калашнікова.. Київ : Київ. ун-т ім. Бориса Грінченка. 2010. 380 с.
- 160.

Довідкові видання

161. Основи демократії: Навч. посібник для студентів вищ. навч. закладів/ За заг. ред. А. Колодій; М-во освіти і науки України, Ін-т вищої освіти АПН України, Укр.-канад. Проект „Демократична освіта”. Київ: Ай Бі, 2002. 684 с. 95.

162. Політологічний енциклопедичний словник./Упорядник В. П. Горбатенко; За ред.. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка. – 2-е вид., доп і перероб. Київ: Генеза, 2004. 736 с.
163. Політологія. / Колодій А., Климанська Л., Космічна Я.. – 2-е вид., перероб. та доп. *Київ: Ельга, Ніка-Центр.* 2003.

ДОДАТКИ

АНАЛІТИЧНА ЗАПИСКА

КАНАДСЬКО-УКРАЇНСЬКІ ВІДНОСИНИ. ОПЕРАЦІЯ «UNIFIER»

Канада і Україна встановили свої дипломатичні відносини і партнерство із початку формування незалежної України, що підтверджується визнанням Канади України як незалежної суверенної держави в 1991 р. Канада допомагає Україні у вирішенні питання із Російською агресією після 2014 р., а також країни співпрацюють у військово-оборонній сфері.

Історичні зв'язки дружби, сформовані поколіннями української міграції до Канади, підкріплені спільними цінностями та інтересами, щоб створити зріле, збалансоване та взаємовигідне партнерство. Спільна Декларація про спеціальне партнерство 1994 р., поновлена у 2001 р., і знову у 2008 р., визнає підтримку Канадою розвитку України та важливість двостороннього співробітництва.[5]

Канада та Україна співпрацюють у низці міжнародних організацій, включаючи ООН, Організацію з безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ) та Франкофонію.[7,34]

Канада представлена в Україні Посольством Канади в Києві та Почесним консульством Канади у Львові.[2] Україну в Канаді представляє посольство в Оттаві, генеральне консульство в Торонто і почесне консульство у Ванкувері. Україна також планує відкрити генеральне консульство в Едмонтоні пізніше у 2018 р.[-]

Одна із основних ролей Канади миротворча діяльність, сприяння у вирішенні питань миру і безпеки України, про це свідчить і те, що прем'єр-міністр Канади на саміті G7 2018р. заявив, що питання Російсько-Українського конфлікту буде одним із основних у цьому році.[13]

Операція UNIFIER - це місія Збройних сил Канади (ЗСУ) для підтримки Сил безпеки України. Основною метою операції є формування якісної складової сил, що забезпечують національну безпеку. Канадські представники регулярно проводять навчання, що сприяє вдосконаленню та розвитку здібностей та потенціалу. Канадські Збройні Сили координують

свої зусилля з США та іншими країнами, які підтримують ті самі принципи, що й Канада. Військова підготовка є однією із частин загальної підтримки України Канадою. КЗС розпочав операцію UNIFIER у відповідь на запити уряду України. Метою є допомогти Україні залишатися суверенною, безпечною та стабільною.

Навчальна місія узгоджує свої зусилля з іншими країнами через багатонаціональну спільну комісію. До складу цієї комісії входять Канада, Литва, Польща, Україна, Великобританія, США, Данія та Швеція. Канада стала його членом у січні 2015 р. Вона є співголовою разом із Україною в підкомітеті з питань військової поліції.

Операція UNIFIER складається з наступного:

- 1 - Навчання невеликої команди
- 2 - Зустріч зі СВУ
- 3 - Навчання військової поліції
- 4 - безпека польотів
- 5 - Медична підготовка
- 6 - Модернізація логістики [5]

З початку бойових дій у 2014 р. Канада була сильним прихильником України в її боротьбі з Росією. Разом зі своїми союзниками з Організації Північноатлантичного договору (НАТО), партнерами Європейського Союзу (ЄС) та іншими членами міжнародної спільноти. Канада рішуче засудила незаконну анексію Криму Росією та її агресивні дії проти України на Донбасі та в інших містах. Канада, не лише ввела дипломатичні та економічні санкції проти 123 російських громадян та понад 60 російських організацій у відповідь на кризу в Україні, а також надає пряму підтримку українському уряду та військовим у ряді різних способів.[5] Як приклад, на момент 2019 р. понад 200 співробітників Канадських Збройних Сил (КЗС) перебували в Україні для проведення військової підготовки Збройних Сил України під операцією UNIFIER. Ця військова операція, яка триває з 2015 р., тривала до

2019 р.[1] Крім того, Канада виділила більше 700 мільйонів доларів для розвитку української безпеки.[7,34]

Як сказала колишня віце-прем'єр-міністр України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Іванна Климпуш-Цінцадзе, Україна має дві головні зовнішньополітичні цілі: «інтеграція в європейський політичний, економічний і правовий простір» через членство в ЄС; зокрема, українці неодноразово висловлювали вдячність Канаді за навчання, яке члени КЗС надають збройним силам своєї країни через операцію UNIFIER, і відзначила високий рівень професіоналізму, досвіду та рівня підготовки цих членів. За словами пані Климпуш-Цінцадзе, Україна «дуже рада, що програма навчання продовжувалася і продовжувалася» до 2019 р. «відродження» збройних сил України.[7,12-15]

Після своєї поїздки в Україну, в період з 16 по 25 жовтня 2017 р., Комітет провів п'ять зустрічей в Оттаві щодо ситуації в Україні.[6]

Також, 31 жовтня 2017 р., члени Комітету та Постійний комітет Палати громад з питань міжнародної торгівлі провели зустріч з Прем'єр-міністром України Володимиром Гройсманом. Під час зустрічей члени Комітету обговорили низку питань, зокрема:

еволюцію збройного конфлікту в Україні;

загрозу, яку представляє Росія та її гібридні методи ведення війни, кібератаки та кампанії з дезінформації;

Мінські угоди та порушення режиму припинення вогню;

шлях до миру та можливе створення миротворчих сил ООН в Україні;

зусилля, спрямовані на розширення та перетворення українських військових на канадську та міжнародну допомогу;

Прагнення України приєднатися до ЄС і НАТО;

проблему внутрішньої корупції та поточні зусилля з реформування України;

майбутню канадську військову допомогу Україні.[3]

У доповіді йдеться, головним чином, про військову допомогу Канади Україні і те, як її можна посилити у найближчому майбутньому.

Канада що півроку відправляє в Україну групу з близько 200 членів КЗС. Члени КЗС будуть там до кінця березня 2022 р.. Вони приїжджають з усіх куточків Канади. Їх відбирають на основі навичок, які вони вносять до навчальної програми.

За станом на 1 березня 2020 р. понад 17 310 кандидатів у Сили безпеки України (СФУ) взяли участь у навчанні, проведеному за допомогою 403 серіалів курсів, що охоплюють усі напрямки зусиль з моменту початку місії у вересні 2015 р. Ця кількість включає членів Національної Гвардія України (НГУ). На сьогодні КЗС провів навчання для 1129 членів НГУ.

Основна увага КЗС в Україні полягає у створенні спроможностей Сил безпеки України для забезпечення тривалих реформ. Це включає:

- надання наставництва та керівництва українському персоналу
- підтримка розвитку індивідуального та колективного навчання
- навчання військової інженерії та вибухових пристроїв
- навчання військової поліції, включаючи використання курсів сили та базових методів розслідування
- медична підготовка, що забезпечує евакуацію постраждалих та проведення бойової підготовки з надання першої допомоги. [2,11]

Навчання проводиться в кількох місцях по західній та центральній Україні, включаючи:

- Міжнародний центр миротворчості та безпеки (IPSC) у Старичах
- 201-й центр підготовки інженерів та центр розмінування у Кам'янці-Подільському
- 205-й тактичний медичний навчальний центр у Десні
- 25-й навчальний центр військової поліції у Львові
- 142-й навчальний центр спеціальних операцій у Бердичеві

КЗС є також є партнером з Україною у Програмі військової підготовки та співробітництва (МТСП). Це постійна програма. Він працював до початку операції UNIFIER. Він пропонує навчання для:

- дати можливість Збройним Силам України ефективно працювати з іншими країнами;
- нарощувати військовий потенціал;
- підтримка професійного розвитку.

З січня 2014 року уряд Канади оголосив Україні додаткову допомогу на суму понад 700 мільйонів доларів. Це фінансування призначене для широкого кола проектів, спрямованих на:

- посилити безпеку;
- сприяти економічній стабільності та зростанню;
- просування демократії, прав людини та верховенства права;
- сприяти розвитку громадянського суспільства

Допомога Канади Україні включає постачання не смертельного військового спорядження. Це постійний процес, який включає таке обладнання, як:

- системи зв'язку, що використовуються для польових операцій;
- пересувна польова лікарня;
- обладнання для вибухонебезпеки;
- медичні набори, що використовуються для воєнно-польових операцій;
- окуляри нічного бачення.[2]

Однак відбудова та реформування українських військових не є простим завданням. Комітет почув від пані Сінклер, що, оскільки це тривалий процес, на впровадження якого підуть роки, Канада та міжнародне співтовариство не повинні втрачати терпіння. Вони мусять продовжувати курс і продовжувати підтримувати Україну та допомагати її збройним силам досягти мети взаємодії із силами НАТО.

З цією метою пані Сінклер пояснила, що внутрішню корупцію та інші системні проблеми потрібно усувати не лише на військовому рівні, а й в усьому українському суспільстві. Цей імператив необхідно реалізувати, якщо

Україна справді бажає досягти своєї мети - врешті-решт вступити до ЄС та НАТО.

Українські урядові та військові чиновники, а також науковці та експерти з оборони надали Комітету вказівки щодо напрямків, в яких Канада може надати цінну допомогу Україні. Вони включають забезпечення посиленої військової підготовки українських військових за допомогою операції UNIFIER, що дозволяє експортувати в Україну летальної зброї та оборонної військової техніки, додавання України до ЗСЗ, обмін розвідувальними та супутниковими знімками, встановлення тісніших зв'язків між канадською та українською оборонною та аерокосмічною галузями, у промисловому секторі, сприяти покращенню кібербезпеці, надаючи українцям безвізовий доступ до Канади та просуваючи українські інтереси в G7, серед інших.

Отже, Канада і США тісно взаємодіють як у політичній і військовій сфері, так і в економіці. Країни фінансово допомагають Україні у посиленні безпеки і здобутті миру.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Canada's Operation UNIFIER," briefing note distributed to the House of Commons Standing Committee on National Defence for its trip to Belgium, Latvia and Ukraine, September 2017.
2. Cindy Legarie. *Operation UNIFIER Canadian Armed Forces Training. Презентація.* 2018 URL: <https://rusi-ns.ca/wp-content/uploads/2016/07/OpUNIFIER1.pdf>
3. DND, "Canada-Ukraine Relationship: Minister Tells Ukrainian Canadian Congress Canada's Support is Unwavering," News release, 21 June 2017.
4. G7 summit, Canada, 08-09/06/2018. *Council of the European Union.* URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/meetings/international-summit/2018/06/08-09/> (дата звернення: 18.04.20)
5. Operation UNIFIER. Government of Canada. URL: <https://www.canada.ca/en/department-national-defence/services/operations/military-operations/current-operations/operation-unifier.html> (дата звернення: 18.04.2019)
6. Stephen Fuhr. Canada's support to ukraine in crisis and armed conflict. *Report of the Standing Committee on National Defence. december 2017 42nd PARLIAMENT, 1st SESSION. Canada, House of Commons.* URL: <https://www.ourcommons.ca/Content/Committee/421/NDDN/Reports/RP9313861/nddnrp08/nddnrp08-e.pdf>
7. Центр Разумкова Україна 2019-2020: широкі можливості, суперечливі результати (аналітичні оцінки) URL: <https://razumkov.org.ua/uploads/other/2020-PIDSUMKI-ENG.pdf>

MECHANISMS OF CONTEMPORARY CANADIAN POLITICAL ELITES' FORMATION

Key words: Canada, political elites, XXI century, Justin Trudeau, Liberal party, Conservative party, political image, government

The relevance of the research. Political elites are highly integrated groups, although there is always a strong internal competition among their subjects; these are social groups that control the bulk of political, economic, symbolic resources of society, groups that determine public policy, influence the management of all spheres of public life, which make the most important strategic decisions. These are cohesive groups linked by mutual interests to preserve the socio-political system, which provides it with a privileged position in society. In recent years, the theory of elites, in particular, the study of the relationship between the structure of elites and peculiarities of the regime has again become very relevant in the world of political science. Undoubtedly, John Higley's work demonstrates that the regime type and its stability can be related to the unity and disunity of elites, and the unity of elites can be based on the treaty or ideological community that has made a significant contribution to this theory. The question of elites has also been formulated by such classics of elite theory as G. Mosca and W. Pareto. Many studies consider the existence of elites (especially political ones), their ability to function and influence the situation at the level of the existing state formation of the nation-state. In most cases, elites are perceived as having significant resources and control over the situation. History knows many examples of weak elites who were unable to control the situation: only after strong shocks such elites were replaced by strong and effective ones. Two questions arise here: why and under what conditions do political elites lose control of the situation and become vulnerable? How are new elites formed and how do they gain influence? It is necessary to consider the relationship between elites and the state. The vital activity of the political elite is closely connected with the institutions of state

formation, and these institutions play a significant role in the processes of recruitment, renewal and acquisition of the legal status by elites. This connection is particularly strong in liberal democratic entities, such as Canada, where all key aspects of elite life are highly institutionalized and tightly controlled. The social context in which elites operate has changed significantly in recent decades alongside with the social composition of elites, values and theoretical ideas. The philosophical justification of these ideas was outdated and ineffective. Social reality requires a theoretical understanding of the changes taking place in Canada's ruling elites as society transforms.

The object of the research paper is the modern political elite of the world.

The subject of the research is the mechanisms of formation of Canada's political elite in the second half of the XX century – early XXI century.

The aim of the present research paper is to analyze the process of formation, development and positioning of the political elites of Canada based on the analysis of sources and literature.

The aim set determined the following research objectives:

- analyzing the concepts and approaches to the study of political elites;
- identifying the features of elites formation in the modern political space;
- considering the preconditions for formation of Canada's political elites;
- identifying the place and role of political elites in the context of the formation of public administration;
- identifying the specifics of recruiting Canada's political elites;
- formulating the essence of the elitogenesis of the political leaders of modern Canada;
- revealing the vectors of the positioning of regional political elites;
- considering the Canadian political parties in the context of the formation of political elites.

Chronological framework. The chronological framework includes the period from Canada's gaining independence from the United Kingdom, as defined by the Consolidated Constitutional Acts of 1967 and 1987 to the present time

(2015-2020). The lower limit is due to the historical preconditions for the formation of Canada as an independent country as well as its political elite. The upper limit of the chronological framework is explained by the fact that the current political elites of Canada are under the influence of new factors, which requires a new understanding.

The scientific novelty is in the attempt to systematize the obtained information from the sources providing the theoretical concepts and approaches to the study of modern political elites. Comprehensive coverage of the formation of Canadian political leaders, comparison of the political portraits and major political forces of Canada are based on available sources and scientific literature for tracing and identifying the main mechanisms of formation of the Canadian political elite.

The practical significance of the research. The research can be applied to a further study of the Canadian political elites, creation of special courses, use in the educational process as an information base; the materials of the master's thesis can be also used for further research of the topic.

Conclusions. As a result of our research, we concluded that political elite is a social group that occupies leading positions in public administration and government institutions. Each country differs in both territorial features and historical, cultural and traditional heritage of the country and, accordingly, has special conditions for unique mechanisms of formation of a political country. We also found that the process of formation, development and positioning of Canada's political elite is influenced by the domestic political factors, which are very closely linked to the processes and functions of government and institutions in the country where these elites are formed.

In order to comprehensively study the key aspects of the subject of this study, we have developed a set of sources and scientific literature. As a result, we were able to explore the concepts and approaches to the study of political elites in modern political thought. We have identified the following factors that are the basis for the formation of elites.

1. The principle of inequality will always work among people in the community, in their qualities, intellectual abilities and desire to defend the civil position and participate in the political life of the country;

2. The law of the division of labor. Effective management can be guaranteed by a competent approach to professional activities.

3. The degree of high responsibility of management and its stimulation by giving high importance to society.

4. Governance forms the political elite by granting special privileges to society, the power of distribution and dictation of values, gaining authority in the eyes of society and access to limited information.

5. The exit of managers from a certain control, which is exercised over others.

6. The tendency of conformism among the population who have little interest in political processes and a small percentage of the people who have the desire and potential to change the world for the better.

Therefore, based on the existing scientific papers published, we have tried to systematize information and define the political parties in the context of the formation of Canada's political elite.

In our opinion, the array of scientific works used by us as well as an independent analysis of the sources made it possible to consider the problem as objectively as possible, studying its social and political aspects.

In our research paper, based on the work of foreign scholars, including Canadian scientists, we tried to consider the preconditions for the formation of political elites in Canada. This enabled us to understand that the main channel for the formation of Canada's political elite is political parties as a channel for filling public authorities and political institutions.

In addition to political parties, the state apparatus, local self-government and the education system should be singled out as well, as they also contribute to the competent and high-quality formation of elites.

The Canadian experience of forming modern political elite combines two formation systems: an entrepreneurial system and a guild system. On the one hand, it is characterized by openness, an ability to enter the political elites of any level of community with purposeful action, personal qualities, strong public position and an ability to find support from the electorate; on the other hand, Canadian conservatism and traditionalism, reflected in the closed system of the political elite selection, which generates bureaucracy and is the cause of declining efficiency in governance, provides special management privileges to members of the elite.

Moreover, we should emphasize on the place and role of Canadian political elites in the context of public administration formation. It should be noted that in the Canadian experience of political elites at the level of public administration there are the following features:

- combination of the expertise of the countries with a long-term experience in the formation and development of public administration;
- continuous system improvement;
- legislative basis;
- pragmatism in the civil service, which is expressed in the principles and mechanisms of their implementation;
- effective and competent training system, which is mandatory for civil service personnel;
- focus of leadership and training programs on the preservation of national principles and interests.

In the course of the study, we sought to uncover the positioning vectors of Canada's regional political elites. At the regional level, modern political elites are a small social group that has a significant influence in the process of governing the state and access to the right to make important decisions, at least on a regional scale. They are also active in shaping development strategies and their position, in which a certain ideology and the principles of this social group are already embedded.

We also investigated Canada's political parties, highlighting the main forces on Canada's domestic scene: the Liberal Party, the Conservative Party, the Quebec Bloc, the New Democratic Party and the Green Party and the political elites who are the party leaders – Justin Trudeau, Edru Shir, Jagmet Singh, Yves-Francois Blanchet and Elizabeth May.

It is important to note that the basis of the Canadian unity is the value of values. The factor of regionalism of citizens contributes to the definition of common interests of citizens, and one of the key priorities is the role of the state.

Canadian political elites are active participants in the economic and political process, ensure preservation of the rights and freedoms of the individual and the nation as a whole and are the guarantor of the country's security. The role of the political elite can be especially traced in solving social issues. The role of the political elite in ensuring the functioning of the parliamentary system and federal party structures as well as shaping the national legislation and much more, which is a unifying factor of the Canadian society as a nation, is quite significant.

Our analysis revealed not only the multifaceted and fragmented perception of the political elite by social groups but also its contradiction, which is manifested in the ambivalent attitude of the Canadian groups to the political system, its institutions, state, parties, political elite. This ambivalence is expressed in the fascination with the formed personal images of the political elite and at the same time dissatisfaction with the political activities of the party, the institutions of power that represent the same political elites.

Notwithstanding the contradictions that arise in the Canadian society, it should be noted that the Canadian experience reflects certain stability in the development of state formation, as evidenced by the success in the formation of public administration, its broad capabilities and a constant political process, cultural, social and political development of the Canadian society.

Thus, summarizing the above, the formation mechanisms of the modern political elite of Canada, its role and model of development can be borrowed by

other states as experience for the formation of stable and sustainable development in public administration.

Checked by _____

MÉCANISMES DE FORMATION DES ÉLITES POLITIQUES CANADIENNES CONTEMPORAINES

Mots-clés: Canada, élites politiques, XXIe siècle, Justin Trudeau, Parti libéral, Parti conservateur, image politique, gouvernement.

L'actualité de la recherche: Les élites politiques sont des groupes fortement intégrés, bien qu'il y ait toujours une forte concurrence interne entre leurs sujets; ce sont des groupes sociaux qui contrôlent l'essentiel des ressources politiques, économiques et symboliques de la société, des groupes qui déterminent les politiques publiques, influencent la gestion de toutes les sphères de la vie publique, qui prennent les décisions stratégiques les plus importantes. Ce sont des groupes cohésifs liés par des intérêts mutuels pour préserver le système socio-politique, qui lui confère une position privilégiée dans la société. Ces dernières années, la théorie des élites, en particulier l'étude de la relation entre la structure des élites et les particularités du régime, est redevenue très pertinente dans le monde des sciences politiques. Sans aucun doute, le travail de John Higley démontre que le type de régime et sa stabilité peuvent être liés à l'unité et à la désunion des élites, et l'unité des élites peut être fondée sur un traité ou une communauté idéologique qui a apporté une contribution significative à cette théorie.

La question des élites a également été formulée par des classiques de la théorie des élites comme G. Mosca et W. Pareto. De nombreuses études considèrent l'existence d'élites (en particulier politiques), leur capacité à fonctionner et à influencer la situation au niveau de la formation étatique existante de l'État-nation. Dans la plupart des cas, les élites sont perçues comme ayant des ressources et un contrôle importants sur la situation. L'histoire connaît de nombreux exemples d'élites faibles qui sont incapables de contrôler la situation: ces élites seulement après de forts chocs sont remplacées par des élites fortes et efficaces. Deux questions se posent ici: pourquoi et dans quelles conditions les élites politiques perdent-elles le contrôle de la situation et deviennent-elles

vulnérables? Comment se forment les nouvelles élites et comment gagnent-elles de l'influence? Il est nécessaire de considérer la relation entre les élites et l'État. L'activité vitale de l'élite politique est étroitement liée aux institutions de formation de l'État, et ces institutions jouent un rôle important dans les processus de recrutement, de renouvellement et d'acquisition du statut juridique par les élites elles-mêmes. Ce lien est particulièrement fort dans les formations démocratiques libérales, comme le Canada, où tous les aspects clés de la vie des élites sont hautement institutionnalisés et étroitement contrôlés.

Le contexte social dans lequel évoluent les élites a considérablement changé au cours des dernières décennies, et avec lui la composition sociale des élites, des valeurs et des idées théoriques. La justification philosophique de ces idées était dépassée et inefficace. La réalité sociale exige une compréhension théorique des changements qui se produisent dans les élites dirigeantes du Canada à mesure que la société se transforme.

L'objet d'étude: l'élite politique moderne du monde.

Les aspects d'étude: ce sont les mécanismes de formation de l'élite politique du Canada dans la seconde moitié du XXe siècle - Le début du XXIe siècle.

L'objectif de la recherche est d'analyser le processus de formation, de développement et de positionnement de l'élite politique du Canada sur la base de l'analyse des sources et de la littérature.

Pour atteindre l'objectif défini nous avons à entreprendre les démarches suivantes:

- analyser les concepts et les approches de l'étude des élites politiques;
- identifier les caractéristiques de la formation des élites dans l'espace politique moderne;
- considérer les conditions préalables à la formation des élites politiques canadiennes;
- identifier la place et le rôle des élites politiques dans le contexte de la formation de l'administration publique;
- identifier les particularités du recrutement des élites politiques canadiennes;

- formuler l'essence de l'élitogenèse des dirigeants politiques du Canada moderne;
- révéler les vecteurs de positionnement des élites politiques régionales;
- considérer les partis politiques du Canada dans le contexte de la formation des élites politiques

Les limites chronologiques de la recherche : Le cadre chronologique comprend la période allant de l'indépendance du Canada au Royaume-Uni de Grande-Bretagne, telle que définie par les lois constitutionnelles consolidées de 1967 et 1987 à nos jours (2015-2020). La limite inférieure est due aux conditions préalables historiques à la formation du Canada en tant que pays indépendant, ainsi qu'à son élite politique. La limite supérieure du cadre chronologique s'explique par le fait que les élites politiques actuelles du Canada sont sous l'influence de nouveaux facteurs, ce qui nécessite une nouvelle compréhension.

La nouveauté scientifique de cette recherche: est la tentative de systématiser l'information obtenue à partir de sources sur les concepts théoriques et les approches de l'étude des élites politiques modernes, une couverture complète de l'élitogenèse des dirigeants politiques canadiens, de comparer les portraits politiques et les principales forces politiques du Canada, et en se basant sur les sources disponibles et la littérature scientifique pour retracer et identifier les principaux mécanismes de formation de l'élite politique du Canada.

La valeur pratique du travail est qu'il peut être utilisé pour approfondir l'étude des élites politiques du Canada, pour créer des cours spéciaux utilisés dans le processus éducatif comme base d'information, et le matériel disponible de la thèse de maîtrise peut être utilisé pour d'autres recherches.

Conclusion.

Vérfié par _____

Декларація
академічної доброчесності
здобувача ступеня вищої освіти ЗНУ

Я, Белік Катерина Ігорівна, студентка 2 курсу, форми навчання денного, факультету історичного, спеціальність «країнознавство», адреса електронної пошти belik.katya98@gmail.com, - підтверджую, що написана мною кваліфікаційна робота на тему «Механізми формування сучасної політичної еліти Канади» відповідає вимогам академічної доброчесності та не містить порушень, що визначені у ст. 42 Закону України «Про освіту», зі змістом яких ознайомлений/ознайомлена;

- заявляю, що надана мною для перевірки електронна версія роботи є ідентичною її друкованій версії;

- згоден/згодна на перевірку моєї роботи на відповідність критеріям академічної доброчесності у будь-який спосіб, у тому числі за допомогою інтернет-системи, а також на архівування моєї роботи в базі даних цієї системи.

Дата _____ Підпис _____ ПІБ (студент) _____

Дата _____ Підпис _____ ПІБ (науковий керівник) _____